

PIEKTĀ NODAĻA

PERGAMAS DRAUDZES PERIODS

Atklāsmes Grāmata 2:12-17

Un Pergamas draudzes eņģelim raksti: tā saka Tas, kam zobens abās pusēs ass:

Es zinu [tavus darbus] un ka tu dzīvo tur, kur sātana tronis, bet tu [cieši] turies pie Mana Vārda un neesi noliedzis Manu ticību [Latv. Bībelē: "...neizliedz Manu ticību"–Tulk.], arī Mana uzticīgā liecinieka Antipas dienās, kurš tika nokauts pie jums, kur sātans mājō.

Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tev tur ir daži Balaama mācības turētāji, kas mācīja Balaku celt aprēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību.

Tev tur ir arī daži Nikolaītu mācības cienītāji. Šō mācību Es ienīstu. [Pēdējais teikums nav latviešu Bībelē–Tulk.]

Atgriezies! Bet, ja ne, tad Es nākšu drīz pie tevis un karošu pret viņiem ar Savas mutes zobenu.

Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm! Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, Es viņam došu baltu akmeni, un uz akmens būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū.

PERGAMA

Pergamum (senais nosaukums) atradās Mizijā – apgabalā, kuru apūdeņoja trīs upes, no kurām viena savienoja šo pilsētu ar jūru. Šo pilsētu mēdza attēlot kā visizcilāko Āzijā. Tā bija pilsēta ar augstu kultūras līmeni, tajā atradās bibliotēka – otra lielākā pēc tās, kas bija Aleksandrijā. Un tomēr tā bija ļoti grēcīga pilsēta, kas bija nodevusies Eskulapa pielūgsmes amorālajiem rituāliem, kuru viņi pielūdza kā dzīvu čūsku, kas tika turēta un barota templī. Šajā skaistajā pilsētā ar apūdeņotām birztalām, pastaigu alejām un parkiem dzīvoja neliela uzticīgu kristiešu grupiņa, kurus šis ārējais skaistums nebija piemulķojis; viņiem bija pretīga sātanicā pielūgsmē, kas piepildīja šo vietu.

PERIODS

Pergamas Periods ilga aptuveni trīssimt gadus, no 312. līdz 606. gadam.

VĒSTNESIS

Pielietojot Dieva dotos principus katra perioda vēstneša izvēlē (tas ir, mēs izvēlējamies tos, kuru kalpošana visvairāk atbilda pirmā vēstneša, Pāvila, kalpošanai), mēs droši paziņojam, ka Pergamas vēstnesis bija Martins. Viņš piedzima 315. gadā Ungārijā, tomēr viņa darba mūžs aizritēja Francijā, kur viņš kalpoja kā bīskaps Tūrā un tās apkaimē. Viņš nomira 399. gadā. Šis varenais svētais vīrs bija tēvocis kādam citam apbrīnojamam kristietim – svētajam Patrikam no Īrijas.

Martins atdeva savu dzīvi Kristum tajā laikā, kad viņš dienēja, kā algots kareivis. Viņš joprojām strādāja šajā profesijā, kad notika kāds ļoti ievērojams brīnumš. Vēstures pieraksti saka, ka uz ielas tajā pilsētā, kur dienēja Martins, gulēja kāds slims ubags. Ziemas sals bija pārāk stiprs viņa trūcīgajiem apģērba gabaliem. Neviens viņa vajadzībai nepievērsa nekādu uzmanību, bet, lūk, garām gāja Martins. Redzot šī nabaga vīra nožēlojamo stāvokli, bet pašam esot bez kāda lieka drēbes gabala, viņš novilkā savu apmetni, ar zobenu pārgrieza to divās daļās un ietina šajā audumā salstošo vīru. Viņš parūpējās par šo vīru, kā vien varēja, un gāja savu ceļu. Tajā naktī viņš redzēja vīziju par Kungu Jēzu – tajā Viņš stāvēja kā nabags, ietinieš nogrieztajā Martina apmetņā gabalā. Un Viņš sacīja: “Martins ietina mani šajā apģērba gabalā, kaut arī viņš ir tikai jaunatgrieztais.” No tā brīža un vienmēr Martins no visas sirds centās kalpot Tam Kungam, un viņa dzīve kļuva par brīnumu virkni, kuros izpaudās Dieva spēks.

Pametis dienestu armijā un kļuvis par līderi draudzē, viņš ieņēma ļoti kareivīgu nostāju pret elkdievību. Viņš izcirta elku birzis, saskaldīja gabalos tēlus un noārdīja altārus. Kad šo darbību dēļ viņam radās sadursmes ar pagāniem, viņš meta viņiem izaicinājumu tieši tāpat, kā Ēlija izaicināja Baala praviešus. Viņš piedāvāja piesiet sevi pie koka apakšējās daļas uz to pusi, kur tas bija vairāk noliecies, un, kad koku

nocirtīs, – tad lai tas krīt un viņu nospiež, ja vien Dievs neiejauksies un kritiena laikā šo koku neapgriezīs otrādi. Viltīgie pagāni piesēja viņu pie koka, kas auga uz pakalna nogāzes, pārliecināti, ka paša koka svars liks tam nokrist tā, lai Martinu nospiestu. Brīdī, kad koks sāka gāzties, Dievs, pretēji visiem dabas likumiem, to pagriezta, un tas nogāzās uz pakalna virsotnes pusi. Tas uzkrita virsū bēgošajiem pagāniem un sadragāja vairākus no tiem.

Vēsturnieki atzīst, ka ir vismaz trīs gadījumi, kad Jēzus Vārdā viņš ticībā uzcēla no nāves mirušos. Vienā gadījumā viņš lūdza par kādu mirušu mazuli. Tāpat kā Elīsa viņš nogūlās pār šo mazuli un lūdza Dievu – tas atdzīvojās un bija vesels. Kādā citā gadījumā viņu pasauca palīdzēt atbrīvot kādu brāli, kurš bija gūstā un bija tuvu nāvei lielas vajāšanas laikā. Taču, kad Martins ieradās, šis nabaga vīrs jau bija miris – tie bija pakāruši viņu kokā. Viņa ķermenī karājās bez dzīvības, un acis bija izspiedušās no acu dobumiem. Taču Martins viņu noņēma no koka, un, kad viņš palūdza, šis vīrs atdzīvojās un atgriezās pie savas gaviļējošajās ģimenes.

Martins nekad nebaidījās no ienaidniekiem, lai kādi tie arī nebūtu. Reiz viņš devās, lai aci pret aci tiktos ar negantu imperatoru, kurš bija atbildīgs par daudzu Gara piepildītu svēto nāvi. Imperators viņam audienci atteica, tāpēc Martins devās pie kāda imperatora drauga vārdā Damasījs, cietsirdīga Romas bīskapa. Taču šis bīskaps, būdams vien formāls kristietis no viltus vīnogulāja, atteicās palīdzēt. Martins devās atpakaļ uz pili, taču tagad vārti jau bija aizslēgti, un viņu iekšā neielaida. Viņš metās uz sava vaiga Tā Kunga priekšā un lūdza, lai viņš varētu iekļūt pilī. Viņš izdzirdēja balsi, kas pavēlēja viņam piecelties – kad viņš piecēlās, viņš ieraudzīja, kā šie vārti atveras paši no sevis. Viņš iegāja pagalmā. Taču augstprātīgais valdnieks pat nepagriezta savu galvu, lai viņu uzklausītu. Martins atkal palūdza. Pēkšņi un negaidīti no imperatora troņa sēdvietas izšāvās uguns, un nelaimīgais imperators zibenīgi pielēca kājās. Protams, Tas Kungs pazemo lepnos un paaugstina pazemīgos.

Viņš kalpoja Kungam ar tādu degsmi, ka velns sacēlās ne pa jokam. Patiesības ienaidnieki pat noalgoja slepkavas, lai Martinu likvidētu. Tie paslepus ielavījās viņa namā un, kad viņi grasījās viņu nogalināt, viņš nostājās un pats atsedza savu kaklu zobenam. Taču, kad viņi metās uz priekšu, Dieva spēks piepeši aizmeta tos atpakaļ pāri visai istabai. Šajā svētajā un baisajā atmosfērā viņi bija tā pieveikti, ka viņi pierāpoja četrpārus, lūgdami piedošanu par mēģinājumu viņu noslepkavot.

Ļoti bieži cilvēki, kurus Dievs izmanto kādā īpašā veidā, kļūst iedomīgi; bet ar Martinu tā nenotika. Viņš vienmēr bija un palika pazemīgs Dieva kalps. Kādā vakarā, kad viņš gatavojās iet pie kanceles, viņa darbistabā ienāca kāds ubags un lūdza tam kādu apģērba gabalu. Martins viņu aizsūtīja pie vecākā diakona, bet augstprātīgais diakons pavēlēja ubagam doties prom. Tā nu viņš atkal atgriezās pie Martina. Martins piecēlās un atdeva ubagam pats savas smalkās drēbes, un lika diakonam, lai tas atnes viņam citu, sliktākas kvalitātes apģērbu. Kad Martins sludināja Vārdu tajā vakarā, Dieva draudze redzēja, ka viņš bija maigas, baltas gaismas mirdzuma apņemts.

Bez šaubām, tas bija varens vīrs, īsts vēstnesis tam periodam. Vēloties tikai un vienīgi izpatikt Dievam, viņš dzīvoja Dievam pilnībā veltītu dzīvi. Viņu nekad nevarēja piedabūt sludināt, pirms viņš nebija lūdzis Dievu un nebija tādā garīgā stāvoklī, lai zinātu un nodotu pilnīgu Dieva prātu caur Svēto Garu, kas no debesīm sūtīts. Nereti cilvēkiem vajadzēja viņu gaidīt, kamēr viņš atradās lūgšanā, līdz bija pilnīgi pārliecināts.

Lasot vien par Martinu un viņa vareno kalpošanu, kāds varētu nodomāt, ka svēto vajāšanas bija norimušas. Tā tas nebija. Velns joprojām turpināja viņus iznīcināt ar ļaunu cilvēku palīdzību. Viņus dedzināja uz sārziem. Viņus pienagloja pie baļķiem ar seju uz leju un uzrīdīja viņiem niknus suņus, lai tie izraustītu tiem miesas gabalus un iekšas un upuri nomirtu briesmīgās mokās. Vēl nedzimušus bērnus izrāva mātēm no vēdera un meta cūkām. Viņi nogriezta sievietēm krūtis un piespieda tām stāvēt kājās, kamēr, sirdij pukstot, iztecēja visas asinis, un tad viņas saļima mirušas. Un, domājot par šīm lietām, tragēdija kļūst vēl lielāka, kad mēs aptveram, ka tas nebija vienīgi pagānu roku darbs, bet bieži vien vainojami bija tā sauktie “kristieši”, kuri uzskatīja, ka viņi izdara Dievam pakalpojumu, iznīcinot šos uzticīgos krusta kareivjus, kuri stāvēja par Vārdu un par paklausību Svētajam Garam. Jāņa Evaņģēlijs 16:2: *“Tie jūs izslēgs no draudzes, un nāks stunda, kad tas, kas jūs nonāvēs, domās ar to Dievam kalpojis.”* Mateja Evaņģēlijs 24:9: *“Tad tie jūs nodos mokās un jūs nokaus, un jūs būsit visu tautu ienīsti Mana Vārda dēļ.”*

Ar zīmēm un brīnumiem, un Gara spēku Martins bija patiesi apstiprināts kā vēstnesis šim periodam. Taču viņam bija ne tikai varena kalpošana, – svarīgi ir tas, ka viņš vienmēr palika uzticīgs Dieva Vārdam. Viņš cīnījās pret organizēšanos. Viņš pretojās grēkam augstās sfērās. Viņš aizstāvēja patiesību vārdos un darbos un savu dzīvi nodzīvoja kā uzvarošs kristietis.

Kāds biogrāfs par viņu rakstīja šādi: “Neviens nekad nebija viņu redzējis dūsmīgu vai uztrauktu, vai noskumušu, vai smeļoties. Viņš vienmēr bija tieši tāds pats, – viņš izskatījās vairāk kā parasts mirstīgais, un viņa sejā bija tāda kā debesu prieka izteiksme. Uz viņa lūpām vienmēr bija tikai Kristus, viņa sirdī vienmēr bija tikai godbijība, miers un līdzjūtība. Viņš bieži raudāja pat par to savu apmelotāju grēkiem, kuri viņam uzbruka ar nodevīgām lūpām un indes pilnām mēlēm, kad viņš klusēja un bija prombūtnē. Daudzi viņu ienīda šo dievišķo īpašību un spēka dēļ, kuru viņiem pašiem nebija un ko viņi nespēja atdarināt; un, ak vai! visniknāk viņam uzbruka bīskapi!”

SVEICIENS

Atklāsmes Grāmata 2:12: “...tā saka Tas, Kam zobens abās pusēs ass.”

Tūlīt atskanēs vēstījums trešajam draudzes periodam. Tūlīt tiks atklāts šīs izvērstās drāmas “Kristus Savas draudzes vidū” trešais cēliens. Ar balsi, kas atgādina bazūni, Gars iepazīstina ar Nepārspējamo: “Tas, Kuram zobens abās pusēs ass!” Cik ļoti šī iepazīstināšana atšķiras no tās, kad Pilāts stādīja priekšā Dieva Jēru – piekautu, nīrgājoties apģērbtu purpurā, ar ērkšķu kroni galvā, – sakot: “Redziet, jūsu Ķēniņš!” Taču tagad – karaliskā apģērbā, godības vainagots stāv augšāmceltais Kungs– “Kristus, Dieva spēks”.

Šajos vārdos – *Tas, Kam zobens abās pusēs ass* – slēpjas vēl kāda Dieva personības atklāsmē. Jūs atceraties, ka Efezas Periodā Viņš tika aprakstīts kā Nemainīgais Dievs. Smirnas Periodā mēs redzējām, ka Viņš ir VIENĪGAIS PATIESAIS Dievs, un nav neviena cita, izņemot Viņu. Tagad, šajā Pergamas Periodā, ir tālāka Viņa dievišķās Personības atklāsmē, parādot Viņu kopā ar abās pusēs asu zobenu, kas ir Dieva Vārds. Vēstule Ebrejiem 4:12: “Jo Dieva Vārds ir dzīvs un spēcīgs un asāks par katru abās pusēs griezīgu zobenu un spiežas dziļi iekšā, līdz kamēr pāršķir dvēseli un garu, locekļus un smadzenes, un ir domu un sirds prāta tiesnesis.” Vēstule Efeziešiem 6:17: “Nemiet...Gara zobenu, tas ir, Dieva Vārdu.” Atklāsmes Grāmata 19:13 un 15: “Viņš tērpiet drēbēs, kas asinīs mērktas, Viņu sauc: Dieva Vārds. No Viņa mutes iziet ass zobens...” Jāņa Evaņģēlijs 1:1-3: “Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Tas (Vārds) bija iesākumā pie Dieva. Caur Viņu viss ir radies, un bez Viņa nekas nav radies, kas ir.” Jāņa 1. Vēstule 5:7: “Jo trīs ir, kas dod liecību debesīs: Tēvs, Vārds un Svētais Gars, un šie trīs ir VIENS.”

Tagad mēs redzam Viņa saistību ar Vārdu. VIŅŠ IR VĀRDS. Lūk, kas Viņš ir. VIŅA [Jēzus Kristus] VĀRDS IR VĀRDS.

Jāņa Evaņģēlijā 1:1 ir teikts: “Iesākumā bija Vārds.” Pirmavots, no kurienes nāk tulkojums vārdam “Vārds”, ir grieķu vārds “Logoss”, kas nozīmē *doma* jeb *konceptija* [galvenā iecere–Red.]. Tam ir divējāda nozīme – gan “doma”, gan “runa”. Un tā, *vārds* jeb *vārdi* – tā ir “izteikta (izpausta) doma”. Vai tad tas nav patiešām apbrīnojami? Jānis saka, ka Dieva *konceptija* tika izteikta (izpausta) Jēzū. Un tieši to pašu Pāvils saka vēstulē Ebrejiem 1:1-3: “Dievs, vecos laikos daudzkārt un dažādi runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu (Logoss), ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku, caur Kuru Viņš arī pasauli radījis. Tas, būdams Viņa godības atspulgs un izpausts Viņa Personas attēls [Latv. Bībelē “...un būtības attēls”–Tulk.], nesdams visas lietas ar Savu spēcīgo Vārdu un izpildījis šķīstīšanu no grēkiem, ir sēdies pie Majestātes labās rokas augstībā;” Dievs Sevi izpauda Jēzus Kristus personā. Jēzus bija Izpaustais Dieva Attēls. No jauna lasām Jāņa Evaņģēlijā 1:14: “Un Vārds tapa miesa un mājāja mūsu vidū...” Pati Dieva būtība kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū. Varenais Gars-Dievs, Kuram nevarēja tuvojties neviens cilvēks, Kuru neviens cilvēks nebija redzējis un nevarēja redzēt, tagad bija iemājojis miesā un dzīvoja starp cilvēkiem, parādot cilvēkiem Dieva pilnību. Jāņa Evaņģēlijs 1:18: “Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums Viņu ir darījis zināmu.” Dievs, Kurš laiku pa laikam darīja redzamu Savu klātbūtni, izmantojot mākonī vai uguns stabu, kas cilvēku sirdīs iedvesa bailes; šis Dievs, Kurš Savas sirds īpašības bija ļāvis iepazīt tikai caur praviešu teikto vārdu atklāsmi – šis Dievs tagad Sevi *darīja zināmu (pasludināja)* un kļuva par Imanuēlu (Dievs ar mums). Vārds “*pasludināt*” (darīt zināmu) ir ņemts no grieķu vārda saknes, kura bieži tiek tulkota kā “*eksegēze*”, kas nozīmē: “pamatīgi paskaidrot, izskaidrot”. Tieši to arī izdarīja Dzīvais VĀRDS – Jēzus. Viņš mums atnesa Dievu, jo Viņš bija Dievs. Viņš atklāja mums Dievu tik skaidri un nepārprotami, ka Jānis varēja pateikt (1.Jāņa vēstule 1:1-3): “Kas no sākuma bija, Ko esam dzirdējuši (“Logoss” nozīmē “runa”), Ko savām acīm esam redzējuši, Ko esam skatījuši un mūsu rokas ir aptaustījušas, Dzīvības Vārdu – jo Dzīvība ir parādījusies, mēs esam redzējuši un apliecinām un pasludinām jums Mūžīgo Dzīvību, Kas bija pie Tēva un mums ir parādījusies, – Ko esam redzējuši un dzirdējuši, to pasludinām arī jums, lai arī jums būtu sadraudzība ar mums. Un mūsu sadraudzība ir ar Tēvu un Viņa Dēlu Jēzu Kristu.” Kad Dievs patiesi atklājās, Viņš kļuva redzams miesā. “Kurš ir redzējis Mani, tas ir redzējis Tēvu.”

Un tā, Vēstulē Ebrejiem 1:1-3 mēs izlasījām, ka Jēzus bija izpausts Dieva attēls. Viņš bija Dievs, kas izpauca Sevi cilvēkam kā cilvēks. Taču šajos pantos, jo īpaši pirmajā un otrajā pantā, ir vēl kaut kas ievērtības cienīgs. *“Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi ir runājis caur praviešiem uz tēviem, šinīs pēdīgajās dienās uz mums ir runājis caur Dēlu...”* Es vēlos, lai jūs to atzīmējat savas Bībeles lapas malā – tūlīt jūs ieraudzīsiet korekciju. Šis vārds *“caur”* nav precīzs tulkojums; tam ir jābūt nevis *“caur”* bet gan *“IEKŠ”*. Tagad izlasīsim pareizi: *“Dievs vecos laikos daudzkārt un dažādi ir runājis praviešos uz tēviem, izmantojot Vārdu.”* 1.Samuēla grāmata 3:21: *“... jo Tas Kungs tur atklājās Samuēlam caur Savu Vārdu.”* Tas mums pilnīgi skaidri norāda uz 1.Jāņa 5:7: *“Vārds un Gars ir VIENS.”* Jēzus atklāja Tēvu. Vārds atklāja Tēvu. Jēzus bija Dzīvais Vārds. Slava Dievam, šodien Viņš joprojām ir tas pats Dzīvais Vārds!

Kad Jēzus bija uz zemes, Viņš sacīja: *“Vai tu netici, ka Es esmu Tēvā un Tēvs ir Manī? Vārdus, ko Es jums saku, Es nerunāju no Sevis; bet Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara Savus darbus.”* (Jāņa Evaņģēlijs 14:10). Šī Rakstu vieta ļoti skaidri parāda, ka Dieva pilnīgā atklāsme Dēlā kļuva redzama, kad tas Gars, kas mājoja Viņā, izpauzās Vārdā un darbos. Tieši to mēs visu laiku arī mācām. Kad līgava no jauna kļuva par Vārdu-līgavu, viņa darīja tos pašus darbus, ko darīja Jēzus. Vārds ir Dievs. Gars ir Dievs. Viņi visi ir VIENS. Viņi nevar funkcionēt atsevišķi viens no otra – ja kādam patiesi ir Dieva Gars, tad viņam būs arī Dieva Vārds. Tieši tā bija ar praviešiem. Viņos mājoja Dieva Gars, un pie viņiem nāca Vārds. Tieši tā bija ar Jēzu. Viņā mājoja Gars bez mēra, un pie Viņa nāca Vārds. (Apustuļu Darbi 1:1 *“...Jēzus darīja un mācīja no paša sākuma.”* Jāņa Evaņģēlijs 7:16: *“Mana mācība nav Manis paša, bet Tēva, kas Mani sūtījis.”*)

Tagad neaizmirstiet, ka Jānis Kristītājs bija gan tā laika vēstnesis, gan pravietis. Viņš bija Svētā Gara pilns jau no mātes miesām. Kad viņš kristīja cilvēkus Jordānā, pie viņa atnāca Dieva Vārds (Jēzus). Vārds vienmēr atnāk pie tiem, kuri tiešām ir Gara pilni – tieši tas ir pierādījums, ka cilvēks ir piepildīts ar Svēto Garu. Jēzus teica, ka tieši tas arī ir pierādījums. Jāņa Evaņģēlijā 14:16-17 Viņš teica: *“Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai Tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt.”* Mēs jau zinām, kas ir Patiesība: *“Tavi Vārdi ir patiesība.”* (Jāņa Evaņģēlijs 17:17). Un vēlreiz Jāņa Evaņģēlijs 8:43, *“Kādēļ jūs Manu runu nesaprotat? Tāpēc, ka jūs neesat spējīgi klausīties Manos Vārdos.”* Vai jūs ievērojāt, ko teica Jēzus – ka pasaule nevar pieņemt Svēto Garu? Bet tikko minētajā pantā ir teikts, ka viņi nevarēja pieņemt arī Vārdu. Kāpēc? Tāpēc ka Gars un Vārds ir viens, un, ja jums ir Svētais Gars, kā Viņš bija praviešiem, tad pie jums atnāktu Vārds un jūs To pieņemtu. Jāņa Evaņģēlijs 14:26: *“Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs Manā Vārdā, Tas jums visu MĀCĪS un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis.”* Šeit mēs vēlreiz redzam, ka Vārds nāk Dieva Gara dēļ. Un vēl, Jāņa Evaņģēlijs 16:13: *“Bet, kad nāks Viņš, Patiesības (Vārda) Gars, Tas jums vadīs visā patiesībā (Tavi Vārdi ir patiesība); jo Viņš nerunās no Sevis paša, bet runās to (Vārdu), ko dzirdēs (Dieva Vārdu), un darīs jums zināmas nākamās lietas (Gars atnes pravietisku Vārdu).”* Es ļoti vēlos, lai jūs to nepalaižat garām – Jēzus neteica, ka pierādījums tam, ka kāds ir kristīts ar Svēto Garu, ir runāšana mēlēs, tulkošana, pravietošana vai gavilēšana un dejošana. Viņš teica, ka pierādījums būs tas, ka jūs būsiet PATIESĪBĀ; ka jūs būsiet Dieva Vārdā, kas ir jūsu periodam. Šis pierādījums ir saistīts ar Vārda pieņemšanu.

1. Korintiešiem 14:37: *“Kas sevi tur par pravieti vai gara cilvēku, tam jāatzīst, ka tas, ko es jums rakstu, ir Tā Kunga pavēle.”* Lūk, ieraugiet to. Pierādījums tam, ka cilvēkā mājoja Gars, bija tas, ka viņš atzina un SEKOJA tam, ko savam periodam bija devis Dieva pravietis, kurš ieviesa draudzē kārtību. Pāvilam bija jāpasaka tiem, kas apgalvoja, ka viņiem ir cita atklāsme: *“Vai tad Dieva Vārds ir no jums izgājis? Jeb vai tas pie jums vien ir nācis?”* (1. Korintiešiem 14:36). No tā mēs pazīstam Gara piepildītu ticīgo, ka viņš nevis izstrādā patiesību (Vārdu), bet gan pieņem patiesību (Vārdu), tic tai un pakļaujas tai; tas arī ir pierādījums.

Vai jūs kādreiz esat pievērsuši uzmanību Rakstu vietai no Atklāsmes Grāmatas 22:17? *“Un Gars un līgava saka: 'Nāc!' Un, kas to dzird, lai saka: 'Nāc!'”* Redziet, līgava saka to pašu Vārdu, ko saka Gars. Viņa ir Vārds-līgava, pierādot, ka viņai ir Gars. Ikvienā draudzes periodā mēs dzirdam šos vārdus: *“Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm!”* Gars dod Vārdu. Ja jums ir Gars, tad jūs sadzirdēsiet Vārdu jūsu periodam, tāpat kā arī patiesie kristieši uztvēra Vārdu, kas bija domāts viņu periodam.

Vai jūs sapratāt šo beidzamo domu? Es to atkārtošu. Katrs draudzes periods noslēdzas ar vienu un to pašu brīdinājumu: *“Kam ausis, tas (indivīds) lai dzird, ko Gars saka draudzēm!”* Gars dod Vārdu. Viņam ir patiesība katram periodam. Katrā periodā bija izredzētie, un šī izredzētā grupa vienmēr “dzirdēja Vārdu” un pieņēma to, un tas pierādīja, ka viņos bija šī Sēkla. Jāņa Evaņģēlijs 8:47: *“Kas no Dieva ir, dzird Dieva Vārdus. Tāpēc jūs nedzirdat, ka neesat no Dieva.”* Viņi nepieņēma Vārdu (Jēzu) un Viņa Vārdus, kas bija viņu laikam, bet patiesā sēkla pieņēma Vārdu, jo viņi bija no Dieva. *“Visi tavi dēli būs Tā Kunga (Svētā Gara) mācīti.”* Jesajas grāmata 54:13. To pašu Jēzus sacīja Jāņa Evaņģēlijā 6:45. Vai tu esi no Dieva, pierāda

tas, ka TU ESI VIENISPRĀTIS AR VĀRDU. Cita kritērija nav.

Bet kas tad ir mēles un to tulkošana, un citas dāvanas? Tās ir izpaušmes. Tieši to māca Vārds, izlasiet 1. Vēstuli Korintiešiem 12:7. *“Bet ikvienam ir dota Gara IZPAUSME, lai nestu svētību.”* Un tālāk Pāvils nosauc, kādas ir šīs izpaušmes.

Šeit rodas ļoti labs jautājums, un es zinu, ka jums visiem ļoti gribas šo jautājumu uzdot: *kāpēc šī izpaušme nav pierādījums tam, ka kāds ir saņēmis kristību ar Svēto Garu; neviens taču, droši vien, nevarētu izpaust Svēto Garu, ja vien tiešām nebūtu Gara piepildīts?* Ak, kaut es varētu tam piekrist, jo man nepatīk aizskart cilvēkus vai mīdīt ar kājām viņu mācību, taču es nebūtu īsts Dieva kalps, ja es jums neizteiktu visu Dieva gribu. Tā tas ir, vai ne? Mazliet apskatīsim Bileāmu. Viņš bija reliģiozs, viņš pielūdza Dievu. Viņš izprata, kādā veidā ir jāpienes upuris un kā pareizi tuvoties Dievam, taču viņš nebija Patiesās Sēklas praviētis, jo viņš pieņēma netaisnu algu, bet vissliktākais bija tas, ka viņš ievēda Dieva tautu netiklības un elkdievības grēkos. Tomēr, kurš gan uzdrīkstēsies noliegt, ka Dieva Gars izpaudās caur Bileāmu vienā no visbrīnišķīgākajiem pilnīgi precīza pravietojuma fragmentiem, kādus vien pasaule ir redzējusi. Taču Svētā Gara viņam nekad nebija. Tad vēl, ko jūs domājat par augsto priesteri Kajafu? Bībele saka, ka viņš pravietoja, kādā nāvē mirs Kungs. Mēs visi zinām, ka nekur nav rakstīts, ka viņš būtu bijis Gara piepildīts un Gara vadīts vīrs, – tāds kā dārgais vecais Sīmeans vai šī jaukā svētā, vārdā Anna. Un tomēr viņam bija neviltota Svētā Gara izpaušme, to mēs nevaram noliegt. Un tā, kas notiek ar izpaušmi kā pierādījumu? Tas nav pierādījums. Ja tu tik tiešām esi piepildīts ar Dieva Garu, tad pierādījums tam būs VĀRDS tavā dzīvē.

Atļaujiet parādīt jums, cik dziļi es saprotu šo patiesību caur atklāsmi, kuru man deva Dievs. Taču pirms tam es gribu pateikt, lūk, ko. Daudzi no jums tic, ka es esmu praviētis. Es to nesaku, to sakāt jūs. Taču gan jūs, gan es – mēs zinām, ka vīzijas, kuras man dod Dievs, VIENMĒR ir pareizas, NE REIZI NAV PIEVĪLUŠAS. Ja kāds var pierādīt, ka kaut viena vīzija nav bijusi pareiza, es vēlos, lai man to pasaka. Ja jau esat uzklaušījuši mani līdz šai vietai, lūk, mans stāsts.

Pirms daudziem gadiem, pirmo reizi satiekot cilvēkus no vasarsvētku draudzēm, es biju nokļuvis viņu telts sapulcēs; tur daudz izpaudās runāšana mēlēs, mēļu tulkošana un pravietošana. It īpaši šāda veida runāšanā pārējo brāļu vidū izcēlās divi sludinātāji. Es ļoti priecājos šajos dievkalpojumos un biju patiesi ieinteresēts šajās dažādajās izpaušmēs, jo tās izklausījās īstas. Un man bija patiesa vēlēšanās uzzināt par šīm dāvanām pēc iespējas vairāk, tāpēc es nolēmu par to parunāt ar šiem diviem brāļiem. Ar Dievišķās dāvanas, kura ir manī, palīdzību es mēģināju izzināt, kāds gars ir pirmajā vīrā – vai tas patiesi bija no Dieva vai nē. Pēc neilgas sarunas ar šo jauko, pazemīgo brāli, es sapratu, ka viņš bija neviltots, tīrs kristietis. Viņš bija īsts. Otrais jaunais vīrietis it nemaz nelīdzinājās pirmajam. Viņš bija lielīgs un lepns, un tajā laikā, kad es ar viņu runāju, manu acu priekšā parādījās vīzija, un es ieraudzīju, ka viņš bija precējies ar blondu sievieti, bet dzīvoja ar bruneti, no kuras viņam bija divi bērni. Ja kādreiz arī ir bijis kāds īsts liekulis, – tad tas bija viņš.

Ziniet, es biju šokēts. Un kā gan citādi? Lūk, stāv divi vīri, no kuriem viens bija īsts ticīgais, bet otrs – grēcīgs atdarinātājs. **TOMĒR CAUR VIŅIEM ABIEM IZPAUDĀS GARA DĀVANAS.** Šis juceklis mani satrauca. Es devos prom no šīs sanāksmes, lai meklētu atbildi pie Dieva. Es paņēmu savu Bībeli un vienatnē devos uz kādu slepenu vietu, un tur lūdzu Dievu un gaidīju no Viņa atbildi. Nezinot tieši kādu Rakstu daļu man lasīt, es uz labu laimi atvēru Bībeli, un atšķīrās kāda vieta no Mateja Evaņģēlija. Es nedaudz palasīju un tad noliku Bībeli. Pēkšņi alā iepūta vējš un pāršķīra Bībeles lapas, atverot Vēstuli Ebrejiem 6. nodaļu. Es to izlasīju, uz mani iespaidu atstāja īpaši šie neparastie panti: *“Jo ir neiespējami tos, kas reiz apgaismoti un baudījuši Dieva dāvanas, un kļuvuši Svētā Gara dalībnieki, un baudījuši labo Dieva Vārdu un nākamā laika spēkus, un krituši, atkal vest pie atgriešanās, jo tie sev Dieva Dēlu sit krustā un liek smieklā. Jo zeme, kas uzsūkusi bieži līstošo lietu un audzē stādus, derīgus tiem, kuru dēļ tā arī tiek apstrādāta, saņem svētību no Dieva, bet, kas ērkšķus un dadžus audzē, ir nederīga un lāstam tuvu, tās gals ir ugunī. Bet par jums, mīļie, mums ir pārlicība par kaut ko labāku, par jūsu pestīšanu, kaut arī tā runājam.”* Vēstule Ebrejiem 6:4-9.

Es aizvēru un noliku Bībeli, un kādu laiku pārdomāju un atkal palūdzu. Es joprojām nezināju atbildi. Es atkal bezmērķīgi atvēru Bībeli, bet nelasīju. Negaidot alā atkal iepūta vējš, un atkal lappuses atšķīrās līdz Vēstules Ebrejiem 6. nodaļai; vējš norima. Es vēlreiz izlasīju šo Rakstu vietu, un, kolīdz es to izdarīju, alā nonāca Dieva Gars, un es ieraudzīju vīziju.

Šajā vīzijā es redzēju cilvēku, ģērbtu pilnīgi baltās drēbēs, kurš izgāja uz svaigi uzarta lauka un iesēja graudus. Diena bija saulaina, un sēšana notika rīta pusē. Bet vēlu naktī, pēc tam, kad sējējs baltā bija aizgājis, atnāca kāds vīrs, ģērbts melnā, un zagšus iesēja vēl kādas sēklas starp tām, kuras bija iesējis vīrs baltajā apģērbā. Gāja dienas, saule un vējš svētīja zemi; un kādu dienu parādījās labība. Cik tā bija skaista! Taču vēl pēc dienas parādījās nezāles.

Kvieši un nezāles auga kopā. Viņi uzņēma vienu un to pašu barību no vienas augsnes. Viņi dzēra vienu un to pašu lietu zem vienas saules.

Tad pienāca diena, kad debesis kļuva nokaitētas kā bronza, un visi augi sāka vīst un mirt. Es izdzirdēju, kā kvieši pacēla savas vārpiņas un sauca uz Dievu pēc lietus. Un arī nezāles pacēla savas balsis un lūdās lietu. Tad debesis satumsa un sāka līt lietus. Un kvieši, tagad jau spēka pilni, pacēla savas balsis un sajūsmā sauca: “Slava Tam Kungam!” Un sev par izbrīnu es izdzirdēju, ka arī atspirgušās nezāles paskatījās augšup un teica: “Aleluja!”

Tad es sapratu patiesību par to telts sanākumi un vīziju. Viss kļuva apbrīnoja skaidrs – gan līdzība par Sējēju un Sēklu, gan sestā nodaļa no Vēstules Ebrejiem, gan Garīgo dāvanu izpaušanās jauktā auditorijā. Sējējs baltajā apģērbā bija Tas Kungs; sējējs melnajā apģērbā bija velns. Lauks bija šī pasaule. Sēklas bija cilvēki – gan izredzētie, gan netikļi. Kā vieni tā otri pārtika no vienas un tās pašas barības, lietus un saules. Kā vieni, tā otri lūdza Dievu. Kā vieni, tā otri saņēma no Dieva palīdzību, jo Viņš liek Savai saulei un lietus nākt gan pār labiem, gan pār ļauniem. Un, lai arī kā vieni, tā otri saņēma vienu un to pašu brīnišķīgo svētību un kā vieniem, tā otriem bija vienas un tās pašas brīnišķīgās izpausmes, TOMĒR BIJA VIENA LIELA ATŠĶIRĪBA – VIŅI BIJA NO DAŽĀDĀM SĒKLĀM.

Tas sniedza atbildi arī uz Mateja Evaņģēlija 7:21-23. “*Ne ikkatrs, kas uz Mani saka: Kungs! Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara Mana Debesu Tēva prātu. Daudzi uz Mani sacīs tanī dienā: Kungs! Kungs! Vai mēs Tavā Vārdā neesam nākošas lietas sludinājuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam velnus izdzinuši, vai mēs Tavā Vārdā neesam daudz brīnumu darījuši? Un tad Es tiem aplicināšu: Es jūs nekad neesmu pazinis; eita nost no Manis, jūs ļauna darītāji.*” Jēzus nenoliedz, ka viņi darīja varenus darbus, kurus caur cilvēku var izdarīt tikai Svētais Gars, taču Viņš noliedza, ka jebkad viņus ir pazinis. Tie nebija atkritēji. Tie bija ļaunie, neatdzimušie, netikļi. Viņi bija sātana sēkla.

Te nu tas ir. NEVAR apgalvot, ka izpausme ir pierādījums, ka tu esi piedzimis no Gara, ka esi Gara piepildīts. Nē, draugi. Es piekritīšu, ka īsta izpausme ir pierādījums tam, ka Svētais Gars dara varenus darbus, taču tas NAV pierādījums tam, ka cilvēks ir Gara pilns, kaut arī šim indivīdam ir šo izpausmju pārpilnība.

Svētā Gara saņemšanas pierādījums šodien ir tieši tāds pats, kāds tas bija mūsu Kunga laikā, un tas ir: *tu pieņem patiesības Vārdu tam laikam, kurā tu dzīvo.* Jēzus nekad neuzsvēra Darbu svarīgumu tā, kā Viņš uzsvēra Vārda svarīgumu. Viņš zināja, – ja cilvēki pieņemtu VĀRDU, tad sekotu arī darbi. Tā saka Bībele.

Lūk, Jēzus zināja, ka Pergamas Periodā, kurš pienāca divsimt gadus pēc vīzijas Patmas salā, būs drausmīga atkrišana no Vārda. Viņš zināja, ka šī atkrišana ievēdīs viņus Tumšajos Viduslaikos. Viņš zināja, ka ceļš, pa kuru cilvēks aizgāja prom no Dieva, sākās ar to, ka cilvēks atstāja Vārdu. Ja jūs atstājat Vārdu, tad jūs esat atstājuši Dievu. Lūk, kā Viņš stādās priekšā draudzei Pergamā un, patiesībā, visām draudzēm visos periodos: “Es esmu Vārds. Ja jūs gribat, lai starp jums ir Dievs, tad ar prieku uzņemiet un pieņemiet Vārdu. Nekad neļaujiet nekam un nevienam būt starp jums un šo Vārdu. Tas, ko Es jums dodu (Vārds) ir Manis Paša atklāsme. ES ESMU VĀRDS. Neaizmirstiet to!”

Man rodas jautājums, vai Vārds, kas ir mūsu vidū, iedarbojas uz mums pietiekamā mērā? Ļaujiet man izteikt kādu domu. Kā mēs lūdzam? Mēs lūdzam Jēzus Vārdā, vai ne? Ikvienu lūgšana notiek Viņa Vārdā, citādi nebūs atbildes. Un tomēr Jāņa 1. vēstulē 5:14-15 ir teikts: “*Un šāda pašāvēība mums ir uz Viņu: ja mēs ko lūdzam pēc Viņa gribas, Viņš uzklausa mūs. Ja zinām, ka Viņš uzklausa mūs, ko vien lūdzam, tad zinām, ka saņemam to, ko esam no Viņa lūguši.* [Jaunais Bībeles tulkojums]” Tagad rodas jautājums: “Kāda tad ir Viņa griba?” Ir tikai VIENS VEIDS, kā uzzināt Viņa gribu, un tas ir – caur DIEVA VĀRDU. Raudu dziesmas 3:37: “*Vai tad var kāds sacīt, ka tas notiktu bez Tā Kunga pavēles?*” Te nu tas ir. Ja tā nav Vārdā, tad jūs nevarat to iegūt. Tādējādi mēs nevaram prasīt to, kas nav Rakstos; un mēs nevaram ne prasīt, ne lūgt citādi, kā vien Viņa [Jēzus] Vārdā. Lūk, lūdzu – atkal tas pats. Jēzus (Vārds) ir Vārds (Dieva griba). Jūs nevarat atdalīt Dievu un Vārdu – Viņi ir VIENS.

Un tā, šis Vārds, kuru Viņš ir atstājis iespiestu uz papīra lapām, ir daļa no Viņa, kad jūs to ticībā pieņemat Gara piepildītā dzīvē. Viņš teica, ka Viņa Vārds ir dzīvība (Jāņa Evaņģēlijs 6:63). Tieši tas Viņš arī ir: Jāņa Evaņģēlijs 14:6: “*Es esmu Ceļš, Patiesība un Dzīvība.*” Vēstule Romiešiem 8:9: “*Bet, ja kādam nav Kristus Gara, tas nepieder Viņam.*” Lūk, lūdzu: Viņš ir Gars, un Viņš ir Dzīvība. Tieši tas arī ir Vārds; tieši tas arī ir Jēzus. Viņš ir Vārds. Tāpēc, kad no Gara dzimis un Gara piepildīts cilvēks ticībā pieņem šo Vārdu savā sirdī un ieliek to savās lūpās, nu, tas ir tāpat, kā kad runātu Dievs. Neviena kalns nespēs nostāvēt. Šāda

cilvēka priekšā sātans nespēs nostāvēt.

Ja vien draudze toreiz – šajā trešajā periodā, būtu turējusies pie šīs dzīvā Vārda atklāsmes viņu vidū, tad Dieva spēks nebūtu izsīcis, kā tas notika šajos Tumšajos Viduslaikos. Un tieši šodien, kad draudze ticībā atgriežas pie Vārda, mēs bez jebkādas šaubīšanās varam sacīt, ka Dieva godība un apbrīnojamie Dieva darbi atkal būs tās vidū.

Reiz kādā vakarā, kad es meklēju Tā Kunga vaigu, Svētais Gars pateica man, lai paņemu pildspalvu un rakstu. Kad es paņēmu rokās pildspalvu, Viņa Gars iedeva man vēstījumu draudzei. Es vēlos darīt to zināmu jums... Tas ir saistīts ar Vārdu un līgavu.

“Lūk, ko es cenšos jums pateikt. Vairošanās likums nozīmē, ka katra suga rada pēc savas līdzības, kas ir saskaņā ar 1. Mozus Grāmatu 1:11: “Tad Dievs sacīja: ‘Lai zeme izdod zāli un augus, kas sēklu nes, un augļu kokus, kas augļus nes, pēc savas kārtas, kam sēkla sevī, virs zemes.’ Un tā tapa.” Lai vai kāda dzīvība bija sēklā, tā pārtapa stādā un pēc tam auglī. Tas pats likums šodien ir attiecināms arī uz draudzi. Lai arī kāda bija sēkla, no kuras iesākās draudze – tā izaugs un būs kā šī sākotnējā sēkla, jo tā ir tā pati sēkla. Šajās beidzamajās dienās patiesā Līgava-Draudze (Kristus sēkla) nonāks pie Nama Noslēguma Akmens, un tā būs augstākā draudze, augstākā rase, tuvojoties Viņam. Tie, kuri būs šajā līgavā, tik ļoti līdzināsies Viņam, ka viņi būs pēc Viņa tēla un līdzības; tas ir tāpēc, lai savienotos ar Viņu. Viņi būs viens vesels. Viņi būs dzīvā Dieva Vārda visīstākā izpausme. Konfesijas to nevar radīt (nepareiza sēkla) – viņi radīs viņu ticības mācības un viņu dogmas, sajauktas ar Vārdu. No šādas sakrustošanas rodas hibrīdi.

Pirmais dēls (Ādams) bija sēkla-Vārds, kuru bija izteicis Dievs. Viņam tika dota līgava, lai vairotos. Lūk, kāpēc viņam bija dota līgava – lai vairotos; lai radītu vēl kādu Dieva dēlu. Taču viņa krita. Viņa krita caur krustošanu. Viņas dēļ viņš nomira.

Otrs Dēls (Jēzus) arī bija Dieva izteiktais Sēkla-Vārds, un arī Viņam, tāpat kā Ādamam, tika dota līgava. Taču pirms Viņu laulībām arī viņa krita. Tāpat kā Ādama sieva, viņa tika pārbaudīta – vai viņa ticēs Dieva Vārdam un dzīvos, vai arī šaubīsies par Vārdu un mirs. Viņa aizgāja prom no Vārda. Viņa nomira.

No nelielas patiesās Vārda sēklas grupiņas Dievs Kristum stādīs priekšā mīļotu līgavu. Viņa ir Dieva Vārda jaunava. Viņa ir jaunava, jo viņa nepazīst nekādas cilvēciskas mācības vai dogmas. Caur šiem līgavas locekļiem tiks paveikts viss, ko Dievs bija apsoltījis – viss, kam bija jāklūst redzāms šajā jaunavā.

Apsolījuma vārds atnāca pie jaunavas Marijas, un šis apsolījuma Vārds bija Viņš Pats, Kuram bija jātop redzāms. Dievs tapa redzams. Toreiz Viņš Pats rīkojās un piepildīja Savu apsolījuma Vārdu šajā jaunavā. Šo vēstījumu viņai bija atnesis eņģelis, taču šis eņģeļa vēstījums bija Dieva Vārds (Jesajas grāmata 9:5). Toreiz Viņš paveica visu, kas par Viņu bija rakstīts, jo viņa pieņēma viņai runāto Viņa Vārdu.

Šīs nevainīgās līgavas locekļi Viņu mīlēs, un viņiem būs Viņa potenciāls, jo Viņš ir viņu galva un Viņam pieder visa vara. Viņi ir pakļauti Viņam, tāpat kā mūsu ķermeņa locekļi ir pakļauti mūsu galvām.

Pievērsiet uzmanību šai Tēva un Dēla harmonijai. Jēzus nekad neko nedarīja, pirms Tēvs Viņam to nebija parādījis (Jāņa Evaņģēlijs 5:19). Šādai harmonijai tagad ir jābūt starp Līgavaini un Viņa līgavu. Viņš rāda viņai Savu dzīvības Vārdu. Viņa to pieņem; viņa nekad par to nešaubās, tāpēc nekas nevar viņai kaitēt, pat ne nāve. Jo, ja sēkla ir iestādīta, tad ūdens to atkal izaudzēs. Lūk, kur ir visa noslēpums: Vārds ir līgavā (tāpat, kā tas bija Marijā). Šai līgavai ir Kristus prāts, jo viņa zina, ko Viņš grib darīt ar Vārdu. Viņa vārdā viņa izpilda Vārda pavēli, jo viņai ir “tā saka Tas Kungs”. Tad Gars šo Vārdu atdzīvina, un tas piepildās. Līdzīgi sēklai, kura ir iestādīta un aplieta ar ūdeni, tas top par nobriedušu ražu, kalpojot savam mērķim.

Tie, kuri ir šajā līgavā, dara tikai Viņa gribu; neviens nevar panākt, lai viņi darītu citādāk. Vai nu viņiem ir “tā saka Tas Kungs”, vai arī viņi klusē. Viņi zina, ka tam ir jābūt Dievam viņos, kas dara šos darbus, piepildot Viņa Paša Vārdu. Kad Viņš bija Savā kalpošanā uz zemes, Viņš nepabeidza visu Savu darbu, tāpēc tagad Viņš darbojas līgavā un caur viņu.

Viņa to zina, jo toreiz vēl nebija pienācis laiks Viņam darīt noteiktas lietas, kuras Viņam ir jādara tagad. Bet tagad caur šo līgavu Viņš paveiks to darbu, kuru Viņš bija atstājis šim īpašajam laikam.

Stāvēsim stingri kā Jozua un Kālebs. Mēs tuvojāmies mūsu apsoltajai zemei, tāpat kā viņi tuvojās savējai. Lūk, Jozua nozīmē “Jehova-Glābējs”, un viņš simbolizē pēdējā laika līderi, kurš atnāks draudzē, tāpat kā Pāvils atnāca kā sākotnējais līderis. Kālebs simbolizē tos, kuri uzticīgi stāvēja ar Jozuu. Neaizmirstiet, Dievs bija sūtījis ceļā Israēlu kā jaunavu ar Viņa Vārdu, taču viņiem sagribējās kaut ko citu. Tāpat izdarīja pēdējās dienas draudze. Pievērsiet uzmanību, ka Dievs nevirzīja Israēlu, ne arī ļāva ieiet

viņiem apsolītajā zemē, pirms bija pienācis Viņa Paša noteiktais laiks. Iespējams, cilvēki uz Jozuu, līderi, bija izdarījuši spiedienu un teikuši: "Šī zeme ir mūsu, iesim un ieņemsim to! Jozua, ar tevi ir cauri, tu droši vien esi zaudējis savas pilnvaras, tev vairs nav tā spēka, kāds tev bija agrāk. Agrāk tu dzirdēji, ko teica Dievs, un zināji Dieva gribu, un rīkojies ātri. Kaut kas ar tevi nav kārtībā." Taču Jozua bija Dieva sūtīts praviētis, un viņš zināja Dieva apsolījumus, tāpēc viņš tos gaidīja. Viņš gaidīja skaidru un noteiktu lēmumu no Dieva, un, kad pienāca laiks virzīties, Dievs Jozuas rokās nodeva pilnu vadību, jo viņš bija stāvējis ar Vārdu. Dievs Jozuam varēja uzticēties, taču citiem – nevarēja. Tāpat tas atkārtosies arī šajā pēdējā laikā. Tā pati problēma, tādi paši spiedienu.

Apskatīsim piemēru, kuru mēs redzam Mozū. Šis varenais svaidītais Dieva praviētis piedzima ļoti neparasti, un tas notika īstajā laikā, lai atbrīvotu Ābrahāma sēklu no Ēģiptes. Viņš nepalika Ēģiptē, lai censtos viņiem pierādīt Rakstus vai ķildotos ar priesteriem. Viņš devās tuksnesī līdz brīdim, kamēr cilvēki bija gatavi viņu pieņemt. Uz šo tuksnesi Mozu aizsauca Dievs. Šī gaidīšana nebija Mozus dēļ, bet gan cilvēku dēļ, kuri vēl nebija gatavi viņu pieņemt. Mozus domāja, ka cilvēki sapratīs, taču viņi nesaprata.

Vēl bija Elija, pie kura atnāca Tā Kunga Vārds. Kad viņš bija beidzis sludināt patiesību un toreizējā grupa (kas bija amerikāņu Izebeles grupas priekštece) nepieņēma Vārdu, Dievs atsauc šo pravieti no darbalauka un sodīja to paaudzi par to, ka viņi atraidīja pravieti un vēstījumu, kuru bija devis Dievs. Dievs aizsauca viņu tuksnesī, un viņš no turienes neiznāca pat lai satiktos ar ķēniņu. Tie, kas mēģināja viņu atvest no turienes, aizgāja bojā. Bet Dievs runāja uz Savu uzticamo pravieti caur vīziju; Elija iznāca no savas slēptuves un no jauna atnesa Israēlam Vārdu.

Tad atnāca Jānis Kristītājs, uzticamais Kristus priekštecis, varenais sava laika praviētis. Viņš neapmeklēja ne sava tēva skolu, ne farizeju skolu – viņš negāja uz kādu konfesiju, bet gan devās tuksnesī, uz kuriem viņu aicināja Dievs. Tur viņš palika līdz tam laikam, kad Tas Kungs viņu sūtīja ar vēstījumu, saucot: "Mesija ir tuvu!"

Lūk, tagad ieklausīsimies kādā brīdinājumā no Svētajiem Rakstiem. Vai tas nebija Dieva apstiprinātā Mozus dienās, kad sacēlās Korahs un pretojās tam varenajam pravietim? Viņš strīdējās ar Mozu un apgalvoja, ka arī viņam Dievs ir ļāvis vadīt šo tautu un ka arī citiem ir Dievišķā atklāsmē, tāpat kā Mozum. Viņš noliedza Mozus autoritāti. Lūk, toreiz šie cilvēki, pēc tam kad viņi bija dzirdējuši patieso Vārdu un ļoti labi zināja faktu, ka Dievs bija apstiprinājis patiesu pravieti – šie cilvēki uzķērās uz Koraha un viņa pretimrunāšanas. Korahs nebija praviētis no Rakstiem, tomēr ļoti daudzi cilvēki un viņu līderi sekoja viņam. Cik ļoti tas atgādina mūsdienu evaņģēlistus ar viņu "zelta teļu" projektiem, tādiem kā Koraham. Tas viss izskatās ļoti cilvēku acīs, tāpat kā toreiz ļoti izskatījās Korahs. Viņiem ir asinis uz pierēm, eļļa uz rokām un uguns lodes uz platformas. Viņi ļauj sievietēm sludināt, ļauj sievietēm griezt matus, nēsāt bikses un šortus, un apiet Dieva Vārdu savu ticības mācību un dogmu dēļ. Tas parāda, kāda veida sēkla ir viņos. Bet ne jau visi novērsās no Mozus un atstāja Dieva Vārdu. Nē, izredzētie palika ar viņu. Šodien tas atkal atkārtojas. Daudzi atstāj Vārdu, bet daži paliek ar Vārdu. Atcerieties šo līdību par kviešiem un nezālēm. Nezālēm ir jātiek sasietām kūlīšos sadedzināšanai. Šīs atkritušās draudzes tiek sasaistītas kopā arvien ciešāk un ciešāk, lai būtu gatavas Dieva tiesas ugunij. Bet kvieši tiks savākti pie Saimnieka.

Es vēlos, lai tagad jūs esat ļoti uzmanīgi un ieraugāt, lūk, ko. Dievs ir apsolījis, ka pēdējā laikā piepildīsies Maleahijas grāmatas 3. nodaļā rakstītais. Tam ir jāpiepildās, jo tas ir Gara atdzīvināts Dieva Vārds, kuru runāja praviētis Maleahija. Jēzus uz to atsaucās. Tas ir tieši pirms Kristus otrās atnākšanas. Līdz Jēzus atnākšanas laikam, visiem Rakstiem ir jāpiepildās. Šis Maleahijas grāmatā minētais vēstnesis atnāks, kad pienāks Pagānu laika pēdējais draudzes periods. Viņš nelokāmi turēsies pie Vārda. Viņš liks lietā visu Bībeli no Pirmās Mozus līdz Atklāsmes Grāmatai. Viņš sāks no čūskas sēklas un aizies līdz pat vēstnesim vēlajā lietūs periodā. Taču konfesijas viņu atraidīs.

Un viņam ir jātiek atraidītam, jo atkārtojas vēsture no Ahaba laikiem. Ahaba valdīšanas laiks no Israēla vēstures tagad atkārtojas Amerikā, kur uzrodas šis praviētis no Maleahijas grāmatas. Tāpat kā Israēls atstāja Ēģipti, lai varētu pielūgt brīvībā, izstūma iezemiešus, izveidoja nāciju ar vareniem līderiem, tādiem kā Dāvids un citi, taču vēlāk tronī sēdināja Ahabu un Izebeli, kura valdīja aiz viņa muguras; tieši tāpat arī mēs izdarījām Amerikā. Mūsu tēvi atnāca uz šo zemi, lai varētu pielūgt un dzīvot brīvībā. Viņi izspieda indiāņus un pārņēma šo zemi. Uzcēlās tādi vareni vīri kā Vašingtons un Linkolns, taču pēc kāda laika viņus nomainīja tik zemas kvalitātes cilvēki (salīdzinot ar šiem cienījamajiem vīriem), ka drīz prezidenta krēslā tika sēdināts kāds Ahabs, pār kuru aiz muguras valdīja kāda Izebele. Tieši tādā laikā ir jāatnāk vēstnesim no Maleahijas Grāmatas. Pēc tam, vēl lietūs laikā, pienāks izšķirošais moments, kā tas bija Karmela kalnā. Tagad esiet uzmanīgi, lai ieraudzītu to Vārdā. Jānis bija šis priekšvēstnesis, par kuru

runā Maleahijas grāmatas 3:1. Viņš iesēja agro lietu, un tika viņa laika organizāciju atraidīts. Atnāca Jēzus, un bija izšķirošais moments uz Pārvērtību kalna (Mateja 17). Kristus otrais priekšvēstnesis iesēs vēlo lietu. Jēzus būs šis izšķirošais moments starp konfesijām un ticības mācībām, jo Viņš atnāks, lai apstiprinātu Savu Vārdu un paņemtu Savu līgavu aizraušanā. Pirmais izšķirošais moments bija Karmela Kalnā; otrais bija Pārvērtību Kalnā, un trešais būs Ciānas Kalnā.

Daudzus mulsināja šī Mozus, Elijas un Jāņa savādā uzvedība, kad viņi nošķīrās no cilvēkiem vientulībā. Viņi neaptvēra, ka tas ir tāpēc, ka bija noraidīti viņu vēstījumi; taču sēkla bija iesēta. Sēšana bija pabeigta, tagad bija jānāk Dieva sodam. Viņi bija izpildījuši savu uzdevumu, būdami par zīmi šiem cilvēkiem, tāpēc tagad bija jānāk sodam.

Es ticu, ka saskaņā ar Atklāsmes Grāmatu 13:16, līgavai būs jāpārtrauc sludināšana, jo zvērs pieprasīs, lai uz rokas vai uz pieres būtu zīme – tikai tad tiks dota atļauja sludināt. Konfesijas pieņems šo zvēra zīmi, vai arī tās tiks piespiestas pārtraukt sludināšanu. Tad Jērs nāks pēc Savas līgavas un tiesās lielo netikli.

Lūk, neaizmirstiet, ka Mozus bija dzimis noteiktam darbam, bet viņš nevarēja šo darbu paveikt, kamēr nebija saņēmis dāvanas, kas viņam deva spēju to izdarīt. Viņam bija jāaiziet tuksnesī un tur jāgaida, jo Dievam bija noteikts laiks. Pirms Dievs varēja viņu sūtīt uz Ēģipti, tronī bija jāapsēžas noteiktam faraonam, un cilvēkiem bija jāsāk brēkt pēc dzīvības maizes. Un tas atbilst mūsu dienām.

Bet kas notiek šodien? Neskaitāmi pūļi dara zīmes, līdz mums ir vesela zīmju meklētāju paaudze, kuri maz ko zina (vai arī neko nezina) par Vārdu un par īstu Dieva Gara kustību. Viņi ir laimīgi, redzot asinis, eļļu un uguni; viņiem nav svarīgi, kas ir teikts Vārdā. Viņi atzīs par labu jebkuru zīmi – arī tādas, kuras nav pēc Rakstiem. Taču Dievs mūs par to ir brīdinājis. Mateja Evaņģēlija 24. nodaļā Viņš ir pateicis, ka pēdējās dienās šie divi gari būs tik tuvu viens otram, ka tos spēs atšķirt tikai izredzētie, jo tikai viņi netiks pievilti.

Kā jūs varat šos garus atšķirt? Vienkārši pārbaudiet tos ar Vārdu. Ja viņi nerunā saskaņā ar Vārdu, tad viņi ir no ļaunā. Kā šis ļaunais pievīla pirmās divas līgavas, tā viņš mēģinās pievilt arī šo pēdējās dienas līgavu, cenšoties panākt, lai viņa sakrustojas ar ticības mācībām, vai arī atklāti novēršot viņu no Vārda ar jebkādu zīmi, kas vien viņai patiktu. Taču Dievs nekad nav licis zīmes priekšā Vārdam. Zīmes seko Vārdam, kā tas bija gadījumā, kad Elija lika tai sievietei visupirms izcept plāceni viņam, pēc Tā Kunga Vārda. Kad viņa izdarīja tā, kā teica Vārds, tad atnāca pienācīgā zīme. Sākumā nāciet pie Vārda, bet pēc tam skatieties, kā notiek brīnums. Šī sēkla-Vārds tiek aktivizēts caur Garu.

Kā gan Dieva sūtīts vēstnesis varētu ticēt tikai kādai Vārda daļai, un citu daļu neatzīt? Patiesais Dieva pravietis šajos beidzamajos laikos pasludinās visu Vārdu pilnībā. Konfesijas viņu ienīdīs. Viņa vārdi, iespējams, būs asi kā Jāņa Kristītāja vārdi, kurš viņus nosauca par čūsku dzimumu. Taču izredzētie sadzirdēs un būs gatavi aizraušanai. Ābrahama Karaliskā Sēkla tādā pašā ticībā, kāda bija Ābrahamam, turēsies pie šī Vārda tāpat kā viņš, jo viņi ir izredzēti.

Šis pēdējā laika vēstnesis parādīsies Dieva noteiktajā laikā. Tagad ir šis pēdējais laiks, to zina visi, jo Israēls jau ir savā dzimtenē. Saskaņā ar pravieti Maleahiju, viņam tagad ir jāatnāk kuru katru brīdi. Kad mēs viņu ieraudzīsim, viņš būs pilnībā nodevies Vārdam. Uz viņu būs norādīts Vārdā, saskaņā ar Atklāsmes Grāmatu 10:7, un Dievs apstiprinās viņa kalpošanu. Viņš sludinās patiesību, kā to darīja Elija, un būs gatavs izšķirošajam momentam Ciānas Kalnā.

Daudzi viņu pārpratīs, jo Svētie Raksti viņiem ir iemācīti kādā noteiktā, viņuprāt, patiesā veidā. Kad viņš vērsīsies pret to, viņi nenoticēs. Šo vēstnesi pārpratīs pat daži patiesi Dieva kalpi, jo krāpnieki tik daudz ko ir saukuši par Dieva patiesību.

Taču šis pravietis atnāks un, tāpat kā iesaucās pirmās atnākšanas priekšvēstnesis: “Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku,” tā arī šis neapšaubāmi iesauksies: “Redzi, Dieva Jērs, kurš nāk godībā.” Viņš to izdarīs, jo, kā Jānis bija patiesības vēstnesis izredzētajiem, tā arī šis ir pēdējais vēstnesis šai izredzētajai un no Vārda dzimušajai līgavai.”

KRISTUS UZSLAVĒ DRAUDZI

Atklāsmes Grāmata 2:13: “Es zinu tavus darbus [Latv. Bībelē šīs daļas nav–Tulk.] un, ka tu dzīvo tur; kur sātana tronis, bet tu turies pie Mana Vārda un neaizliedzi Manu ticību, arī Mana uzticīgā liecinieka Antipas dienās, kurš tika nokauts pie jums, kur sātans mājō.”

“Es zinu tavus darbus.” Tieši šādi vārdi ir izteikti ikvienam no septiņiem vēstnešiem, un tie attiecas uz Dieva ļaudīm katrā periodā. [Latv. Bībeles tulkojumā šīs frāzes trūkst vēstījumos Smirmas un Pergamas draudzēm.–Tulk.] Tā kā tie ir teikti šiem abiem vīnogulājiem (patiesajam un viltus), tie atnesīs prieku un gaviles vienas cilvēku grupas sirdīs, bet otras grupas sirdīs tie droši vien iedvesīs bailes. Jo, lai arī mēs esam izglābti žēlastībā, neatkarīgi no darbiem, tomēr īstena glābšana izraisīs darbus jeb rīcību, kas būs pa prātam Dievam: *“Bērni, lai neviens jūs nemaldina: kas DARA taisnību, ir taisns, tā kā Viņš ir taisns.”* Jāņa 1. Vēstule 3:7. Ja vien šis pants kaut ko nozīmē, tad tā nozīme ir šāda: ko cilvēks DARA, tas viņš IR. Jēkaba Vēstule 3:11: *“Vai avots izverd no vienas mutes saldu un rūgtu ūdeni?”* Vēstule Romiešiem 6:2: *“Kā lai mēs, kas grēkam esam miruši, vēl dzīvojam tajā?”* Mateja Evaņģēlijs 12:33-35: *“Padarait koku labu, tad arī viņa augļi būs labi, vai padarait koku nelabu, tad arī viņa augļi būs nelabi, jo koku pazīst no viņa augļiem. Jūs odžu dzimums, kā jūs varat labu runāt, paši ļauni būdami? Jo no sirds pilnības mute runā. Labs cilvēks izdod no labā krājuma labu, un ļauns cilvēks izdod no ļaunā krājuma ļaunu.”* Lūk, ja cilvēks ir dzimis no Vārda (*“atdzimis ne no iznīcīgas sēklas, bet neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva Vārda,”* Pētera 1. vēstule 1:23) viņš radīs Vārdu. Viņa dzīves augļi jeb darbi būs tās sēklas jeb dzīvības, kāda ir šajā cilvēkā, rezultāts. Tādējādi viņa darbi saskanēs ar Rakstiem. Ak, kāds apsūdzības raksts pret Pergamas Periodu būs šī patiesība! Tur stāv šis Nepārspējamais, un Viņam rokā ir abpusēji ass zobens, Dieva Vārds. Un šis Vārds tiesās mūs pastarā dienā. Faktiski, Vārds tiesā jau tagad, jo tas ir domu un sirds prāta tiesnesis. Tas atšķēļ miesīgo no garīgā. Tas padara mūs par dzīvām vēstulēm, lasāmām un saprotamām visiem cilvēkiem, Dieva slavai.

“Es zinu tavus darbus.” Ja cilvēks baidās, ka viņš varbūt neizpatīk Dievam, tad lai viņš izpilda Vārdu. Ja cilvēks nav pārliecināts, vai viņš izdzirdēs šos vārdus: *“Labi darīts, tu, godīgais un uzticīgais kalps,”* tad lai viņš savā dzīvē izpilda Dieva Vārdu, un tad viņš šos uzslavas vārdus pavisam droši izdzirdēs. Toreiz kritērijs bija patiesības Vārds; arī tagad ir tas pats kritērijs. Cita standarta nav, nav citas mērauklas. Tā kā šo pasauli tiesās Viens, Jēzus Kristus, to noteikti tiesās Vārds. Ja kāds cilvēks vēlas zināt, kāda ir viņa dzīve, lai viņš dara tā, kā iesaka Jēkabs: *“Ieskaties Dieva Vārda spogulī.”*

“Es zinu tavus darbus.” Kamēr Viņš tur stāvēja ar Vārdu, pārbaudot viņu dzīves tā projekta, kuru Viņš tiem bija devis, gaismā, Viņš droši vien bija ļoti apmierināts, jo viņi, tāpat kā citi pirms viņiem, cieta no netaisno ļaužu vajāšanām, un tomēr ar prieku joprojām palika uzticīgi Tam Kungam. Kaut arī reizēm kalpot Kungam bija grūti, tomēr viņi kalpoja Viņam un pielūdza Viņu Garā un patiesībā. Taču ar viltus vīnogulāju bija citādāk. Ak vai, viņi bija atteikušies no dzīvības, kuras pamatā ir Vārds, un tagad attālinājās arvien tālāk un tālāk prom no patiesības! Viņu rīcība liecināja par tiem dziļumiem, kuros viņi bija nokrituši.

TU CIEŠI TURIES PIE MANA VĀRDA

“Pie kā lai mēs ejam? Tikai Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi!” (Jāņa Evaņģēlijs 6:68.) Toreiz viņi cieši turējās; arī šeit viņi cieši turējās; bet ne jau ar nolemtības šausmām, kā tas ir cilvēkiem, kuri dzīvo bezjēdzīgas dzīves. Viņi cieši turējās Viņa spēkā un pārliecībā Gara dotajā pārliecībā, ka viņi bija vienoti Viņā. Viņi bija pilnīgi droši, ka viņu grēki ir piedoti, un viņi sauca sevi par “kristiešiem”, ar to liecinot par šo patiesību. Viņi zināja un mīlēja šo [Jēzus] Vārdu, kurš ir pāri visiem vārdiem. Viņi bija krituši ceļos šī Vārda priekšā. Viņu mēles bija šo Vārdu apliecinājušas. Visu, ko viņi darīja, viņi darīja Kunga Jēzus Kristus Vārdā. Viņi bija nosaukti šajā [Kristus] Vārdā un bija atstājuši ļaunumu, un tagad, ieņēmuši savu pozīciju, viņi bija gatavi šī Vārda dēļ mirt, būdami pārliecināti par labāku augšāmcelšanos.

Jēzus Vārdu dzīvē savā

Paņem līdzi, sāpju bērns,

Nes to visur zemēs tālās,

Mieru dvēselei tas nes.

Jēzus Vārds salds ir man,

Prieka vēsts man sirdī skan!

Jau otrajā gadsimtā šie vārdi “Tēvs, Dēls un Svētais Gars” daudziem nozīmēja trīsvienību, un šī daudzdievības ideja par trīs Dieviem bija kļuvusi par mācību viltus draudzē. Nevajadzēja daudz laika, lai šis [Jēzus] Vārds tiktu atmests, kā tas patiesi notika šajā periodā, un VĀRDA (Kungs Jēzus Kristus) vietā sāka izmantot VIENĪGĀ VARENĀ DIEVA *titulus*. Tanī laikā, kad daudzi atkrita no ticības, pieņēma trīsvienību un kristīja cilvēkus, izmantojot Dieva *titulus* (nosaukumus), Mazais Ganāmpulciņš turpināja kristīt Jēzus Kristus Vārdā un tā turējās pie patiesības.

Kad tik daudzi apkaunoja Dievu, padarot Viņu par trim dieviem un aizvietojot Viņa žēlsirdīgo *Vārdu* [*Kungs Jēzus Kristus*] ar tituliem [Tēvs, Dēls un Svētais Gars], kādam varētu rasties jautājums: vai cilvēku vidū joprojām izpaudās zīmes un brīnumi, kas pavada šādu varenu *Vārdu*? Protams, šīs zīmes izpaudās, tās bija varenas un apbrīnojamas, tikai ne jau viltus vīnogulājā. Tādi vīri kā Martins tika spēcīgi izmantoti, un Dievs apliecināja viņus gan ar zīmēm un brīnumiem, gan ar Svētā Gara dāvanām. Šis *Vārds* [*Kungs Jēzus Kristus*] joprojām bija efektīvs, kā tas vienmēr ir bijis un vienmēr būs tur, kur svētie Viņu godā caur Svētajiem Rakstiem un ticību.

NEESI NOLIEDZIS MANU TICĪBU

Apustuļu Darbu grāmatā 3:16, kad Pēterim jautāja, kā bija noticis šis varena brīnums ar kroplo vīru pie Krāšņajām Durvīm, viņš to izskaidroja šādi: “*Tāpēc, ka šis ir ticējis Viņa (Jēzus) Vārdam, Viņa (Jēzus) Vārds to ir dziedinājis, un ticība, kas ar To (ar Jēzu) nāk, tam (bijušajam kroplim) devusi veselību jūsu visu priekšā.*” Redziet, te nu tas ir: šo brīnumu paveica Jēzus Vārds un Jēzus Ticība. Pēteris neapgalvoja, ka to būtu paveikusi viņa paša cilvēciskā ticība, ne arī to, ka tas būtu bijis viņa paša vārds. Viņš teica, ka šo vareno darbu paveica Jēzus *Vārds*, lietots ticībā, kura nāk no Jēzus. Tieši par šo ticību Tas Kungs runāja Atklāsmes Grāmatā 2:13. Tā bija VIŅA ticība. Tā nav ticība Viņam. Bet tā ir VIŅA PAŠA ticība, kuru Viņš ir dāvājis ticīgajiem. Vēstule Romiešiem 12:3: “...*saskaņā ar to ticības mēru, ko Dievs katram* (saskaņā ar 1. pantu, “katram” nozīmē “BRĀĻIEM”) *piešķir.*” Vēstule Efeziešiem 2:8: “*Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas (ticība) nav no jums, tā ir Dieva dāvana.*” Par to ir teikts arī Jēkaba vēstulē 2:1. “*Mani brāļi (ievērojiet, arī šeit viņš vērsas pie BRĀĻIEM), lai mūsu godības Kunga Jēzus Kristus ticība (Kunga ticība, nevis ticība Kungam) jums nesaistās ar cilvēka vaiga uzlūkošanu.*”

Šajā Pergamas Periodā, kad ļaudis glābšanu bija padarījuši cilvēcisku, novērsdamies no patiesības, ka “glābšana ir no Tā Kunga”, atmetot malā mācību par izredzētību un plaši atverot baznīcas durvis un savu sadraudzību ar ikvienu un visiem, kurš atbalstīja viņu dogmas (“neuztraucieties par *Vārdu*!”): šajā straujās degradācijas periodā vēl aizvien bija tie nedaudzie, kuriem bija šīs mūsu Kunga Jēzus Kristus ticības mērs un kuri ne tikai lietoja šo ticību, darbotamies spēkā, bet arī stāvēja pretī tiem, kuri iedrošinājās apgalvot, ka viņi ir saņēmuši glābšanu, tikai balstoties uz pievienošanos kādai draudzei. Viņi zināja, ka neviens cilvēks nevar īsteni ticēt Mūžīgajai Dzīvībai un Dieva Taisnīgumam, ja viņam nebūs Paša Kunga Jēzus ticības mērs. Tāpat kā šodienas draudze ir pilna ar intelektuāliem ticīgajiem, kuri atzīst Kunga Jēzus piedzimšanu no jaunavas, izlietās asinis, iešanu uz draudzi un piedalīšanos vakarēdienā, bet nepavisam nav atdzimuši; arī toreiz, šajā trešajā periodā, bija tāda pati problēma. Toreiz ar cilvēcisko ticību nepietika, un ar to nepietiek arī tagad. Ir nepieciešams, lai tieši Dieva Dēla ticība ienāk cilvēka sirdī, lai viņš spētu pieņemt godības Kungu templī, kas nav roku darināts.

Tā bija dzīva ticība. “...*es dzīvoju Dieva Dēla ticībā.*” [Latv. Bībele Galatiešiem 2:20: “...*es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu*”–Tulk.] Pāvils neteica, ka viņš dzīvoja ticībā Dieva Dēlam. Tā bija Dieva Dēla ticība, kas bija dāvājusi viņam dzīvību un ļāva viņam dzīvot kristieša uzvarā.

Nē, viņi nebija nolieguši, ka pestīšana no sākuma līdz beigām bija pārdabiska. Viņi neļāva nomirt patiesībai par Viņa *Vārdu* [*Kungs Jēzus Kristus*] un Viņa Ticību, un Kungs viņus svētīja un uzskatīja par Viņa cienīgiem.

MANS UZTICAMĀIS LIECINIEKS ANTIPA

Par šo brāli vairāk nav minēts ne Vārdā, ne laicīgajos vēstures avotos. Un nav jau arī nekādas vajadzības. Tas ir vairāk kā pietiekami, ka viņš bija izredzēts un Kungam pazīstams. Tas ir vairāk kā pietiekami redzēt, ka viņa uzticība Tam Kungam ir ierakstīta dzīvajā Vārdā. Viņš bija kristietis. Viņam bija Jēzus *Vārds*. Viņam bija mūsu Kunga Jēzus Kristus ticība, un viņš bija viens no tiem, kuri ar to dzīvoja. Viņš atbilda Jēkaba vārdiem: “*Lai mūsu godības Kunga Jēzus Kristus ticība jums nesaistās ar cilvēka vaiga uzlūkošanu.*” Būdams piepildīts ar Svēto Garu un ticību, tāpat kā Stefans, viņš neskatījās uz cilvēka vaigu, viņš ne no viena nebaidījās; un, kad tika pasludināts nāves spriedums tiem, kas pieņems šo *Vārdu* un staigās Jēzus Kristus ticībā, viņš ieņēma savu vietu kopā ar tiem, kuri negriezās atpakaļ. Jā, viņš nomira, bet tāpat kā Ābels, viņš saņēma liecību no Dieva (viņa vārds ir ierakstīts Vārdā), un pēc nāves viņa balss turpina skanēt no Dieva Dievišķās Liecības lappusēm. Vēl viens uzticams mocekļis devās savā atdusā. Taču arī šajā gadījumā sātans nevarēja triumfēt, tāpat kā viņš nevarēja triumfēt, kad viņš nogalināja Miera Valdnieku; jo, tāpat kā sātans tika izputināts pie krusta, tāpat arī tagad Antipas asinis sauks uz simtiem citu, kuri ņems savu

krustu un sekos Viņam.

TUR, KUR SĀTANA TRONIS

Šie drosmīgie krusta kareivji guva uzvaru pār sātanu viņa troņa zāles pašā vidū – lūk, kāpēc šis Rakstu fragments ir daļa no minētās Gara uzslavas. Šajā cīņā viņi uzvarēja pašā tumsas līderu nometnē, pateicoties Jēzus *Vārdam* un Ticībai. Kāda milzīga uzslava! Līdzīgi tam, kā Dāvida varenie vīri ielauzās ienaidnieka nometnē, lai atnestu Dāvidam slāpes remdējošo ūdeni; tā arī šie ticības giganti ieņēma sātana valstības cietoksni uz zemes un ar sludināšanu un pārliecināšanu nesa glābšanas ūdeni tiem, kas dzīvoja nāves ēnā.

Lūk, tā kā šie vārdi par sātana troni un valstību ir daļa no Dieva uzslavas Viņa izredzētajiem, tie patiesībā arī sagatavo skatuvi tam, lai apsūdzētu to ļaunumu, kas jau valdīja draudzē.

PERGAMA: *sātana tronis un mājvieta*. Daudziem šīs frāzes ir tikai tēlainas, nevis patiesi vēsturiskas. Taču tās ir nekļūdīgi reālas, un par to liecina vēsture. Pergama patiešām bija sātana tronis un mājvieta. Tas notika šādi:

Sākotnēji Pergama nebija sātana mājvieta (kas attiecas uz cilvēku darbībām). Sātana štāba mītne gan burtiskā, gan pārnēstā nozīmē vienmēr ir bijusi Babilona. Tieši Babilonas pilsētā iesākās sātanskā pielūgsmē. 1. Mozus Grāmata 10:8-10: *“Kušs dzemdināja Nimrodu; tas sāka varoņu gaitas zemes virsū. Viņš bija varonīgs mednieks Tā Kunga priekšā. Un viņa ķēniņa valsts sākums bija Babilonijā, Arakā, Akadā un Kalnē – Sineāras zemē.”* 1. Mozus Grāmata 11:1-9: *“Visai pasaulei toreiz bija viena mēle un vienāda valoda. Un, kad nu tie savas teltis pārcēla austrumu virzienā, tad tie atrada līdzenumu Sineāras zemē un tur apmetās, un teica cits citam: 'Iesim un taisīsim ķieģeļus un dedzināt tos dedzināsim,' – jo ķieģeļi tiem noderēja akmeņu vietā un zemes piķis kaļķu vietā. Un tie teica: 'Celsim sev pilsētu ar torni, kura virsotne sniedzas debesīs! Ar to mēs sev sagādāsim vārdu un netiksim izkaisīti pa visu zemi.' Un Tas Kungs nonāca, lai apraudzītu pilsētu un torni, ko cilvēku bērni cēla. Un Tas Kungs sacīja: 'Lūk, tā ir viena tauta, un tiem visiem ir viena valoda. Tas ir tikai sākums viņu rīcībai, un turpmāk nekas, ko tie nodomājuši, vairs nebūs tiem neiespējams. Iesim, nolaidīsimies un sajauksim viņu valodu, ka tie vairs nesaprot cits cita valodu.' Un Tas Kungs tos izklīdināja no tās vietas pa visu zemes virsu, un viņi mitējās celt pilsētu. Tāpēc tās vietas vārds tika nosaukts: Bābele, jo tur Tas Kungs sajauc visās zemes valodas, un no turienes Viņš tos izklīdināja pa visu zemes virsu.”*

Bābele ir Babilonas oriģinālais nosaukums. Šis vārds nozīmē: juceklis, sajukums. Faktiski to dibināja Kušs, Hama dēls, taču par spēka un diženuma karaļvalsti tā kļuva viņa dēla Nimroda, varenā mednieka, valdīšanas laikā. Saskaņā ar 1. Mozus Grāmatas 11. nodaļā rakstīto un saskaņā ar pasaulīgajiem vēstures avotiem, Nimrods bija apņēmis paveikt trīs lietas. Viņam gribējās izveidot stipru nāciju, un viņš to paveica. Viņš gribēja ieviest pats savu reliģiju, un viņš to izdarīja. Viņš gribēja padarīt savu vārdu slavenu, un arī to viņš paveica. Viņa sasniegumi bija tik milzīgi, ka visas pasaules valdību vidū Babilonas karaļvalsts tika nosaukta par zelta galvu. To, ka viņa reliģija kļuva ļoti ietekmīga, pierāda fakts, ka Svētie Raksti to pilnībā identificē ar sātanu, saskaņā ar Jesajas Grāmatas 14. nodaļu un Atklāsmes Grāmatas 17.-18. nodaļām. Un arī vēsturiski mēs varam pierādīt, ka šī reliģija pārņēma visu pasauli, un tā ir pamatā jebkurai elkdievības sistēmai un mitoloģijas tematikai, kaut arī dievu vārdi dažādās pasaules daļās atšķiras, atbilstoši šo tautu valodām. Tas, ka viņš padarīja savu un viņa sekotāju vārdu slavenu, ir skaidrs bez teikšanas, jo, kamēr vien turpināsies šis pašreizējais periods (līdz brīdim, kad Jēzus atklāsies Saviem brāļiem), viņu pielūgs un godinās, kaut arī saucot viņu citā vārdā (ne par Nimrodu), un templī, kas nedaudz atšķirsies no tā tempļa, kurā viņu pielūdza sākumā.

Tā kā Bībelē nav detalizēti atspoguļota citu tautu vēsture, būs nepieciešams veikt pasaulīgo vēstures pierakstu izpēti, lai iegūtu atbildi uz šo jautājumu: kā Pergama kļuva par Babilonas sātanskās reliģijas troni? Galvenie informācijas avoti būs ēģiptiešu un grieķu kultūras pieraksti. Iemesls šādai izvēlei ir tāds, ka Ēģipte savu zinātņu matemātiku aizguva no kaldejiem, bet Grieķija savukārt tās pārņēma no Ēģiptes. Lūk, tā kā atbildīgie par apmācību šajās zinātnēs bija priesteri un tā kā šīs zinātnes tika lietotas kā daļa no reliģijas, tad mēs jau zinām atbildi uz to, kā Babilonijas reliģija kļuva tik ietekmīga šajās divās zemēs. Arī tā ir taisnība, – ja kādai tautai izdevās iekarot kādu citu tautu, tad ar laiku pakļāvēju reliģija kļuva arī par pakļauto reliģiju. Ir labi zināms, ka grieķiem bija tādas pašas Zodiaka zīmes kā babiloniešiem; un seno laiku ēģiptiešu pieraksti rāda, ka ēģiptieši grieķiem nodeva savas politeisma [daudzdievības–Tulk.] zināšanas. Tādā veidā Babilonas sakramenti izplatījās no tautas uz tautu, līdz tie parādījās Romā, Ķīnā un Indijā, un pat Ziemeļamerikā un Dienvidamerikā mēs atrodam precīzi tādas pašas pielūgsmes pamatus.

Seno laiku vēsturnieki piekrīt Bībelei, ka šī Babilonijas reliģija pavisam noteikti nebija pasaules agrīno iedzīvotāju sākotnējā reliģija. Tā bija pirmā, kas aizgāja no oriģinālās ticības, tomēr tā nebija šī oriģinālā ticība. Tādi vēsturnieki kā Vilkinsons un Malets, pamatojoties uz senajiem dokumentiem, ir neapstrīdami pierādījuši, ka bija laiks, kad visi pasaules cilvēki ticēja VIENAM DIEVAM, visaugstākajam, mūžīgajam, neredzamajam, Kurš ar Vārdu no Savas mutes izteica visas lietas, un tās radās; un ka pēc Sava rakstura Viņš bija mīlošs, labs un taisnīgs. Bet, tā kā sātans visu, ko vien var, vienmēr izkropļos, mēs redzam, ka arī šeit viņš sagroza cilvēku prātus un sirdis tā, lai viņi noraidītu patiesību. Kā jau viņš vienmēr ir mēģinājis panākt, lai viņu pielūgtu tā, it kā viņš būtu Dievs un nevis Dieva kalps un radījums, viņš novirzīja pielūgsmi no Dieva, lai pievērstu to pats sev un tādā veidā tiktu slavēts un cildināts. Viņš, bez šaubām, piepildīja savu vēlmi – izplatīt savu reliģiju pa visu pasauli. Dievs to apstiprina Vēstulē Romiešiem: “Jo, zinādami Dievu, viņi To nav turējuši godā kā Dievu, līdz savos spriedumos viņi kļuva tukši un savā sirds tumsībā pieņēma sagrozītu reliģiju, līdz viņi pielūdza radību nevis Radītāju.” Neaizmirstiet, sātans bija Dieva radība (Rītausmas dēls [Latv. Bībele Jesajas 14:12: “Ausekļa dēls”–Tulk.]). Tādējādi mēs konstatējam, ka tur, kur cilvēku vidū reiz bija iesēta patiesība un visi cilvēki pie tās turējās, vēlāk pienāca diena, kad skaitliski milzīga cilvēku grupa novērsās no Dieva un pa visu pasauli izplatīja velnišķīgu pielūgsmes veidu. Vēsture apstiprina, ka tie Šema ciltij piederīgie, kuri turējās pie sākotnējās nemainīgās patiesības, bija stingrā opozīcijā pret tiem Hama cilts pārstāvjiem, kuri bija novērsušies no patiesības un pievērsušies velna meliem. Mums nav laika iedziļināties šajos notikumos, tas bija tikai neliels apraksts, lai jūs ieraudzītu, ka bija divas un tikai divas reliģijas un ka tā ļaunā izpletās pa visu pasauli.

Babilonā monoteisms kļuva par politeismu. Šajā pilsētā velnišķīgie meli un un velnišķie sakramenti sacēlās pret Dieva patiesību un Dieva sakramentiem (noslēpumiem). Sātans patiešām kļuva par šīs pasaules dievu un pieprasīja, lai viņu pielūgtu tie, kurus viņš bija piemulķojis, liekot viņiem noticēt, ka viņš patiesi ir Tas Kungs.

Šī ienaidnieka daudzdievības reliģija iesākās ar trīsvienības doktrīnu. Jau toreiz sirmā senatnē radās šī ideja par “vienu Dievu trīs personās”. Cik dīvaini, ka mūsdienu teologi to nav ievērojuši, taču viņi joprojām tic trim personām Dievā, kā redzams būdami sātana apmulķoti tieši tāpat, kā bija piemulķoti viņu priekšteči. Lai viņi parāda mums kaut vienu vietu Svētajos Rakstos, kur ir pamatojums šādai mācībai! Vai tad nav dīvaini, ka tajā laikā, kad Hama pēcnācēji turpināja iet pa savu sātāniskās pielūgsmes ceļu, kurā bija ietverts pamatjēdziens par trim dieviem, tomēr nav ne mazākās liecības par to, ka kaut kam tādām būtu ticējuši Šema pēcteči vai ka viņiem būtu bijusi kāda ceremoniālā pielūgsmes, kas būtu saistīta ar kaut ko tamlīdzīgu? Ja tik tiešām būtu trīs personības vienā Dievā, vai tad nebūtu savādi, ka ebreji ticētu tam, ka “*Klausies, Israēl, Tas Kungs, mūsu Dievs, ir VIENS VIENĪGS Dievs*”? Šema pēcnācējs Ābrahams Pirmās Mozus Grāmatas 18. nodaļā redzēja tikai VIENU Dievu ar diviem eņģeļiem.

Un tā, kā tad tika attēlota šī trīsvienība? Tā tika attēlota kā vienādsānu trijstūris – tāpat kā tas šodien ir attēlots Romā. Savādi, bet ebrejiem šāda priekšstata nebija. Kuram tad ir taisnība – ebrejiem vai babiloniešiem? Āzijā šī politeisma ideja par “trim dieviem vienā” tika attēlota kā trīs galvas uz viena rumpja, tas attēloja trīs saprātus. Indijā viņi to attēloja kā vienu dievu trīs formās. Lūk, tā taču ir visīstākā mūsdienu teoloģija. Japānā ir liels Buda ar trim galvām, līdzīgs tam, par kuru mēs tikko runājām. Bet visuzskatāmāk šo trīsvienības ideju par trīskāršo Dievu attēlo, lūk, kas: 1. Kāda veca vīra galva, kas simbolizē Dievu Tēvu; 2. Aplis, kas šajos sakramentos nozīmēja “Sēklu”, kas, savukārt, nozīmēja Dēlu; 3. Putna (baloža) spārni un aste – lūk, jums mācība par Tēvu, Dēlu un Svēto Garu, trīs personas Dievā, īsta trīsvienība. To pašu jūs varat redzēt Romā. Tagad atļaujiet man atkal uzdot šo jautājumu: vai nelielas dīvaini, ka velnam un viņa pielūdzējiem bija atklāts vairāk patiesības nekā ticības tēviem (Ābrahamam) un viņu pēctečiem? Vai nelielas dīvaini, ka sātana pielūdzēji par Dievu zināja vairāk nekā Dieva bērni? Tieši to mums cenšas iestāstīt mūsdienu teologi, kad viņi runā par trīsvienību. Vienkārši turpmāk atcerieties vienu: šie senatnes pieminekļi ir fakti, un arī tas ir fakts, ka sātans ir melis un melu tēvs un, lai ar kādu gaismu viņš arī nenāktu, tie vienalga ir meli. Viņš ir slepkava. Un viņa mācība par trīsvienību jau ir iznīcinājusi ļoti daudzus un iznīcinās vēl, līdz atnāks Jēzus.

Saskaņā ar vēsturi šajā Tēva un Dēla, un Svētā Gara jēdziena izpratnē pārmaiņas atnāca visai drīz. Sātans soli pa solim veda cilvēkus arvien tālāk no patiesības. Šī “uzlabotā” Dieva personības koncepcija jau bija šāda: 1. mūžīgais Tēvs, 2. Dieva Gars, kurš bija iemiesojies CILVĒCISKĀ mātē (vai tas jums kaut ko neatgādina?), 3. Dievišķs Dēls, šis iemiesošanās auglis (Sievas sēkla [Jaunā latv. Bībelē: “Sievas pēcnācējs”–Tulk.]).

Taču tas velnu neapmierina. Viņš vēl nav panācis to, lai pielūdz viņu pašu (tas notiek tikai netiešā veidā). Tāpēc viņš cilvēkus ved vēl tālāk prom no patiesības. Caur saviem sakramentiem viņš atklāj cilvēkiem, ka, tā kā šim varenajam neredzamajam Dievam-Tēvam nerūp cilvēku darīšanas un Viņš klusē

attiecībā uz to visu, no tā izriet, ka Viņu tīri labi var pielūgt klusējot. Faktiski tas nozīmē to, ka Viņš tiek ignorēts, cik daudz vien iespējams, ja ne pavisam. Šī mācība ir izplatījusies arī pa visu pasauli, un šodien Indijā var redzēt, ka šie tempļi, kas ir celti varenajam Radītājam, klusējošajam dievam, ir apbrīnojami mazā skaitā.

Tā kā nebija nepieciešams pielūgt šo tēvu-radītāju, tad, dabiski, pielūgsmē pievērsās “Mātei un Bērnam” kā dievināšanas objektiem. Tāda pati mātes un dēla kombinācija bija Ēģiptē, viņus sauca Izīda un Ozīris. Indijā tie bija Izi un Išvara (ievērojiet, ka pat vārdi ir līdzīgi). Āzijā tie bija Sibilla un Deuss. Tam pašam piemēram sekoja Romā un Grieķijā, tāpat arī Ķīnā. Nu, iedomājieties tikai dažu Romas katoļu misionāru izbrīnu, kad viņi atbrauca uz Ķīnu un tur ieraudzīja attēlotu kādu sievieti ar Bērnus, un no mazuļa galvas nāca gaismas stari. Šo attēlu būtu varējuši viegli sajaukt ar to, kas atrodas Vatikānā, ja neņem vērā zināmas atšķirības sejas pantos.

Tagad mums ir pienākums noskaidrot šo mātes un bērna izcelsmi. Babilonas sākotnējā māte-dieviete bija Semiramīda, kuru austrumu zemēs sauca par Reju. Savās rokās viņa turēja dēlu, kurš, lai arī bija zīdains, taču bija aprakstīts kā garš, spēcīgs, izskatīgs un sievietes īpaši valdzinošs. Pravieša Ecēhiēla grāmatā 8:14 viņš ir nosaukts par Tammusu. Klasiskie rakstnieki viņu sauca par Bakhu. Babiloniešiem viņš bija Ninus. Taču iemesls tam, ka viņš ir attēlots kā mazulis mātes rokās un vienlaicīgi ir aprakstīts kā varens un spēcīgs vīrs, ir tāds, ka viņu pazina kā “Vīru -Dēlu”. Viens no viņa tituliem bija “Mātes vīrs”, bet Indijā, kur šis pāris ir pazīstams kā Izi un Išvara, viņš (vīrs) ir attēlots kā mazulis, kurš zīz pats savas sievas krūti.

Apstiprinājumu tam, ka šis Ninus ir Bībelē minētais Nimrods, mēs iegūstam, kad salīdzinām vēstures datus ar to, kas ir rakstīts Pirmajā Mozus Grāmatā. Pompejs teica: “Ninus, Asīrijas valdnieks, nomainīja senos mērenos dzīves veidus ar vēlmi iekarot. VIŅŠ BIJA PIRMAIS, KURŠ IESĀKA KARU PRET SAVIEM KAIMIŅIEM. Viņš iekaroja visas tautas no Asīrijas līdz Lībijai, tāpēc ka šie cilvēki nepazina kara mākslas.” Diodors saka: “Ninus bija visnenākais vēsturē pieminētais Asīrijas valdnieks. Tā kā viņam bija tieksme karot, viņš rūpīgi apmācīja daudzus jaunus vīriešus kara mākslās. Viņš pakļāva sev Babiloniju, kad vēl nebija Bābeles pilsētas.” Tādējādi mēs redzam, ka šis Ninus kļuva varens Babilonijā; viņš uzcēla Bābeli un pakļāva Asīriju, kļūstot par tās valdnieku, un tad turpināja iekarot citas lielas teritorijas, kur cilvēki neprata karot un dzīvoja miermīlīgi, kā stāstīja Pompejs. Un tā, 1. Mozus Grāmatas 10. nodaļā par Nimroda valdīšanu ir teikts: “*Viņa valdīšana sākās Bābelē, Erehā, Akadā, tās visas – Šināra zemē. No turienes viņš devās uz Asīriju un uzcēla Ninivi, Rehobotas pilsētu un Kelahu.* [Jaunā latv. Bībele]” Taču tulkotāji ir pieļāvuši kļūdu, iztulkodami vārdu “Asīrija” kā lietvārdu – tas ir darbības vārds, kas kaldeju valodā nozīmē “padarīt stipru”. Tādā veidā Nimrods, kurš bija kļuvis stiprs (viņš uzveidoja savu valstību, izveidojot pasaulē pirmo armiju, kuru viņš trenēja militārās apmācībās un grūtās medībās), ar savu spēcīgo armiju devās ārpus Šināras zemes robežām un pakļāva tautas, un uzcēla tādas pilsētas kā Ninive, kura bija tā nosaukta par godu viņam, jo līdz pat šai dienai lielākā daļa šīs pilsētas drupu tiek sauktas Nimroda vārdā!

Tā kā mēs esam noskaidrojuši, kas bija šis Ninus, tad tagad ir nepieciešams noskaidrot, kas bija viņa tēvs. Saskaņā ar vēsturi tas bija Bels, Babilonas dibinātājs (šeit ir jāatzīmē, ka Bels to dibināja tādā ziņā, ka viņš to visu iesāka, taču viņa dēls, Ninus, bija tas, kurš to realizēja, bija pirmais valdnieks u.t.t.). Taču saskaņā ar Svētajiem Rakstiem Nimroda tēvs bija Kušs: “Kušs dzemdina Nimrodu.” Ne jau tas vien, bet mēs redzam, ka Kušu dzemdina Hams. Lūk, ēģiptiešu kultūrā Bels tika saukts par Hermeju, un Hermejs nozīmē “HAMA DĒLS”. Saskaņā ar vēsturi Hermejs bija varens elkdievības pravietis. Viņš bija dievu izskaidrotājs. Viņu sauca arī citā vārdā – par Merkuru (Izlasiet Apustuļu Darbu grāmatu 14:11-12).

Lūk, vēsturnieks Hidžins par šo dievu, kurš bija zināms kā Bels, Hermejs, Merkūrs u.c., saka: “Daudzus gadsimtus cilvēki dzīvoja, valdot Jovem (Nevis romiešu Jovs [Jupiters-Red.], bet ebreju Jehova, kas bija pirms romiešu vēstures), kad nebija pilsētu un nebija likumu, un visi runāja vienā valodā. Taču pēc tam, kad šis Merkurs (Bels, Kušs) interpretēja cilvēku valodas (no tā ir cēlies, ka interpretāciju jeb izskaidrošanu sauc par hermeneitiku), tas pats indivīds visus iedalīja tautās. Tad arī sākās nesaskaņas.” No tā ir redzams, ka šis Bels jeb Kušs, Nimroda tēvs, bija tas barvedis, kurš iesākumā aizvilināja cilvēkus prom no patiesā Dieva un kā “dievu izskaidrotājs” iedrošināja cilvēkus pieņemt citu reliģijas formu. Viņš iedvesmoja cilvēkus celt šo torni, kuru viņa dēls patiesībā arī uzcēla. Tieši šī iedvesma arī atnesa sajukumu un šķelšanos cilvēku vidū, tāpēc viņš bija gan “skaidrotājs”, gan “musinātājs”.

Tātad Kušs bija politeisma sistēmas izveidotājs, un, kad cilvēki sāka dievišķot cilvēkus, viņš, protams, kļuva par šo dievu tēvu. Un tā, Kušs tika saukts par Belu. Bet romiešu mitoloģijā Bels bija Janus. Viņš ir attēlots kā tāds, kuram ir divas sejas, un viņam bija runga, ar kuru viņš sajauc un “izklīdināja” cilvēkus. Ovīdijs raksta, ka Janus pats par sevi ir teicis: “Senatnes ļaudis mani sauca par Haosu.” Tādā veidā

mēs konstatējam, ka Bībelē minēto Kušu, šo pirmo dumpinieku, kas sacēlās pret monoteismu [viendievību–Tulk.], seno laiku cilvēki sauca par Belu, Belusu, Hermeju, Janusu u.t.t.. Viņš apgalvoja, ka viņš cilvēkiem nes atklāsmes no dieviem un skaidrojums. Šādi rīkodamies, viņš izsauca Dieva dusmas, un tāpēc cilvēki tika izklīdināti, izraisot šķelšanos un apjukumu.

Un tā, līdz šai vietai mēs esam apskatījuši, no kurienes atnāca politeisms jeb daudzu dievu pielūgšana. Bet vai jūs ievērojāt, ka tur bija atsauce uz kādu vīru vārdā Kušs, kuram bija dots tituls “dievu tēvs”? Vai jūs šeit ievērojāt šo seno tēmu no antīkajām mitoloģijām par to, kā dievi pielīdzina sevi cilvēkiem? Lūk, no kurienes nāk senču pielūgšana. Tāpēc mēs vienkārši varētu papētīt vēsturi, lai uzzinātu par senču pielūgšanu. Un tā, bija parādīts, ka Kušs ieviesa trīs dievu – tēva, dēla un gara – pielūgsmi. Tie bija trīs savstarpēji vienlīdzīgi dievi. Taču viņš zināja, ka ir jānāk sievas sēklai [pēcnācējam], tāpēc šajā ainā vajadzēja iedabūt sievieti un viņas sēklu. Tas tika īstenots, kad nomira Nimrods. Viņa sieva Semiramīda Nimrodu dievišķoja un tādā veidā padarīja sevi par dēla māti un arī par dievu māti (tieši tāpat, kā Romas baznīca ir dievišķojusi Mariju. Viņi apgalvo, ka viņa bija bez grēka un ka viņa bija Dieva Māte). Viņa (Semiramīda) nosauca Nimrodu par “Zero-aštu, kas nozīmē “apsolītā sievas sēkla [pēcnācējs]”.

Taču nevajadzēja ilgi gaidīt, līdz šī sieviete sāka piesaistīt vairāk uzmanības nekā dēls, un drīz vien tieši viņa jau tika attēlota kā tā, kura samin čūska. Viņa tika nosaukta par “debesu ķēniņieni” un tika dievišķota. Cik ļoti tas atgādina mūsdienas, kad Marija, Jēzus māte, ir paaugstināta līdz nemirstībai, un tieši šobrīd, 1964. gada septembrī, Vatikāna koncils mēģina piešķirt Marijai tādas īpašības, kādas viņai nav, jo viņi gribētu nosaukt viņu par “Mariju-Starpnieci”, “Mariju-Visu ticīgo Māti” vai “Baznīcas Māti”. Ja kādā reliģijā patiešām ir bijusi no Babilonijas nākusi senču pielūgšana, tad tā ir Romas Baznīcas reliģija.

Babilonā aizsākās ne tikai senču pielūgšana, bet arī dabas pielūgšana. Tieši Babilonā dievi tika pielīdzināti saulei un mēnesim u.t.t.. Galvenais dabas objekts bija saule, kura dod gaismu un siltumu un cilvēka acīs ir kā uguns bumba debesīs. Tādējādi galvenais dievs bija saules dievs, kuru viņi nosauca par Baalu. Saule bieži tika attēlota kā liesmu aplis, un drīz vien tam apkārt parādījās čūska. Ilgi gaidīt nevajadzēja, kad šī čūska kļuva par saules simbolu, un tādējādi viņu sāka pielūgt. Ar to bija pilnībā piepildījies sātana sirds vēlēšanās. Viņu pielūdza kā Dievu. Viņa tronis bija ierīkots. Viņa vergi zemojās viņa priekšā. Tur Pergamā viņš tika pielūgts kā dzīva čūska. Šis Laba un Ļauna Atzīšanas koks, kurš Pergamā bija simboliski attēlots kā dzīva čūska, bija pavedis ne tikai Ievu, bet arī lielāko daļu cilvēces.

Bet kā gan Pergama kļuva par sātana troni, ja jau šis tronis bija Babilona? Atbilde atkal ir atrodama vēsturē. Kad Babilonu ieņēma mēdieši un persieši, priesteris-ķēniņš Atalus aizbēga no pilsētas un kopā ar saviem priesteriem un reliģiskajiem sakramentiem devās uz Pergamu. Tur, ārpus Romas impērijas, viņš nodibināja savu valsti un uzplauka, būdams velna aprūpēts.

Šis bija tikai ļoti īss kopsavilkums par Babilonijas reliģijas vēsturi un to, kā tā atnāca uz Pergamu. Daudzi jautājumi, bez šaubām, ir palikuši bez atbildes, un noteikti daudz vairāk vēl varētu pateikt, lai mūs izglītotu, taču šī grāmata nebija iecerēta kā vēstures pētījums, bet drīzāk gan kā palīglīdzeklis Vārda izpētei.

APSŪDZĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:14-15: “*Bet tas vien Man ir pret tevi, ka tev tur ir daži Balaama mācības turētāji, kas mācīja Balaku celt apgrēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību. Tev tur ir arī daži Nikolaītu mācības cienītāji, kuru Es ienīstu.*”

Šajā Pergamas Periodā Tas Kungs nosoda divas mācības, kuras Viņš ienīst: 1. Balaama mācību, kura Israēlā ienesa elkdievību un grēcīgas pārmērības Baal-peora laikā; un 2. Nikolaītu mācību, kura Efezas Periodā bija vēl tikai darbi. Savienojiet šo nosodījumu ar faktu, ka Dievs uzsvērti norāda uz Pergamu kā uz sātana troni, un jūs viegli iegūsiet pareizu secinājumu, ka Babilonas reliģija kaut kādā veidā bija sajaukusies ar kristietību.

Lūk, tas nav tikai pieņēmums, bet gan vēsturisks fakts, kuru mēs pierādīsim, atgriežoties aptuveni mūsu ēras 36. gadā un tad aizejot līdz Nikejas Padomei 325. gadā. Kad kristieši (pēc izcelsmes galvenokārt ebreji) tikai izklīdināti no Jeruzālemes, viņi gāja it visur sludinādami Evaņģēliju, it īpaši sinagogās. Tādējādi trīs gadu laikā jeb aptuveni mūsu ēras 36. gadā Evaņģēlijs tika nogādāts Romā, un to paveica Jūnijs un Androniks, kuri saskaņā ar Vēstuli Romiešiem 16:7 bija apustuļi. Vairāku gadu garumā darbs virzījās uz priekšu līdz laikam, kad ebreju pastāvīgie savstarpējie strīdi piespieda imperatoru Klaudiju izraidīt viņus no Romas. Ebreju padzīšana no šīs pilsētas praktiski salauza šīs nelielās draudzītes mugurkaulu. Iespējams, tieši draudzes vecaji bija ebreji un tāpēc bija aizgājuši. Ganāmpulks palika bez uzraudzības, un, tā kā Vārds nebija

uzrakstīts, lai kalpotu kā ceļvedis, šo mazo ganāmpulciņu ļoti viegli varēja aiznest prom vai pārpludināt tā laika pagāni vai filosofi. Tā kā apkārt ložņāja plēsīgi vilki un antikrista gars bija atbrīvots, vēsture liecina, ka šī nelielā draudzīte Romā bezcerīgi atkrita un zem kristietības nosaukumiem sāka ieviest pagāniskās ceremonijas.

Tā kā šis izraidīšanas periods ilga 13 gadus, pamatlicēji, Jūnijs un Androniks, atgriezās tikai m.ē. 54. gadā. Vai varat iedomāties, kādas šausmas viņus pārņēma, redzot, ka draudze, kas nesa kristiešu nosaukumu, bija nožēlojami pagāniska. Draudzes namā bija altāri, uz kuriem viņi kvēpināja vīraku un veica pagāniskus rituālus. Pie šīs draudzes ieceltajiem līderiem nebija iespējams piekļūt, tāpēc ar tiem nedaudzajiem, kuri bija centušies palikt uzticīgi, viņi iesāka jaunu draudzi jeb Otro Romas Draudzi. Dievs žēlsirdīgi darbojās viņu vidū ar zīmēm un brīnumiem, un tādā veidā tika izveidota arī trešā draudze. Un, kaut arī šai Pirmajai Draudzei tika pārņemts tas, ka savā pielūgsmē tā NEBIJA kristīga, bet gan pagāniska, tā tomēr neatteicās no sava nosaukuma, bet palika un JOPROJĀM TURPINA BŪT Romas Pirmā Draudze – Romas Katoļu Baznīca.

Lūk, vairākumam no mums ir kļūdains priekšstats, ka visi kā viens, kuri sauc sevi par kristiešiem, būs velna mērķis un tāpat būs pakļauti valsts iekārtas tirānijas uzbrukumiem. Taču tā tas nav. Šī pirmā draudze sāka plaukt un tik ļoti skaitliski vairojās, ka imperatori un dažādas valdības amatpersonas politisku apsvērumu dēļ pret šo draudzi patiesībā izturējās labvēlīgi. Tādējādi, kad šīs Pirmās Draudzes līderi Romā ieraudzīja šo labvēlīgo attieksmi, viņi izmantoja iespēju, lai noskaņotu valdību pret patiesajiem ticīgajiem un pieprasīja viņu vajāšanu, ja tie neatnāks viņu baznīcas klēpī. Viens no šādiem Pirmās Romas Draudzes bīskapiem bija Anikets, kurš dzīvoja otrajā gadsimtā un bija Polikarpa laikabiedrs. Kad cienījamais Polikarps izdzirdēja, ka Pirmā Romas Kristiešu Draudze ir iesaistījusies pagāniskās ceremonijās un ir izkropļojusi Evaņģēlija patiesību, viņš devās uz turieni, lai lūgtu viņus mainīties. Viņš ieraudzīja, ka viņi zemojas svēto un apustuļu vārdos nosauktu attēlu priekšā. Viņš ieraudzīja, ka viņi dedza sveces un dedzināja vīraku uz altāra. Viņš ieraudzīja, ka viņi svin Pashā svētkus [Lieldienas–Tulk.], izmantojot pagānu dievietes Astartes vārdu, kuros viņi pacēla diskam līdzīgu maizi par godu saules dievam, un pēc tam izlēja vīnu, šādi ziedojot to dieviem. Taču šis sirmis svētais vīrs, kurš bija veicis 1500 jūdzes [apm. 2400 km–Red.] garo ceļu, nespēja apturēt viņu grimšanu tumsā. Tajā brīdī, kad viņš jau devās prom, Dievs caur viņu pateica: “Efraims ir pievienojies saviem elkiem; atstāj viņu.” (Hozejas grāmata 4:17.) Polikarps tur vairs neatgriezās.

Pēc Aniketa sekoja negantais Romas bīskaps Viktors. Viņš Pirmajā Draudzē ieviesa vēl vairāk pagānu svētkus un ceremonijas un turklāt centās, cik vien spēja, pārliecināt patiesās kristiešu draudzes, lai arī tās pieņemtu šīs idejas. Kad tās neizpildīja viņa prasības, viņš pārliecināja valsts amatpersonas uzsākt ticīgo vajāšanu, vedot tos uz tiesām, metot cietumos un daudzus arī nogalinot. Vēsture atklāj kādu viņa zemisko darbu piemēru, kad Kalistus (Viktora draugs) pierunāja imperatoru Septimiju Severu nogalināt Tesalonikā 7000 cilvēku, jo šie patiesie ticīgie svinēja Pashā svētkus [Lieldienas] tā, kā to bija teicis Kungs Jēzus, nevis saskaņā ar Astartes pielūgsmi.

Šis viltus vīnogulājs jau sāka izvirst savu niknumu pret dzīvo Dievu, nogalinādams izredzētos, tāpat kā viņa priekštecis Kains nogalināja Ābelu.

Patiesā draudze joprojām centās panākt, lai “Pirmā Draudze” nožēlo grēkus. Taču tā nevēlējās atgriezties. Tā pieauga izmēros un savā ietekmē. Tā uzsāka pastāvīgu kampaņu, lai celtu neslavu patiesajai sēklai. Viņi paziņoja, ka tikai un vienīgi viņi bija īstie Kunga Jēzus Kristus pārstāvji, un lielījās ar faktu, ka viņi bija oriģinālā Romas draudze un ka tikai viņi bija Pirmā Draudze. Viņi patiešām bija šī Pirmā Baznīca, un TĀDI VIŅI IR arī šobrīd.

Tādējādi, sākoties šim trešajam draudzes periodam, mums ir divas draudzes, kas saucas vienā un tajā pašā vārdā, taču starp viņām ir ļoti liela atšķirība. Viena ir novērsusies no patiesības, apprecējusies ar elkiem, un viņā nav dzīvības. Viņa ir padarījusi sevi par hibrīdu, un viņai pa pēdām seko nāves (nevis dzīvības) zīmes. Viņa ir stipra ar daudziem locekļiem. Pasaule pret viņu ir labvēlīga. Tā otra ir neliela, vajāšanām pakļauta grupiņa. Taču viņa seko Vārdam, un viņai iet līdzī zīmes. Slimie tiek dziedināti, un mirušie tiek augšāmcelti. Viņa ir dzīva ar Dieva Dzīvību un ar Vārdu. Viņa nemīl savu dzīvību, bet turas pie Viņa Vārda un Viņa Ticības pat līdz nāvei.

Un tā šīs šausmīgās Romas valsts varas vajāšanas nāca pāri patiesajiem ticīgajiem, līdz pie varas nāca Konstantīns, kurš dāvāja reliģiskās pielūgsmes brīvību. Izskatās, ka šī brīvība tika dāvāta divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, vairāki labi imperatori nebija atļāvuši uzsākt vajāšanas, taču, kad viņi nomira, nāca tādi, kuri atkal nogalināja kristiešus. Tas bija tik bezjēdzīgi, ka sabiedrība galu galā paziņoja, ka kristiešus ir jāliek mierā. Otrs ir labi zināmais iemesls, ka Konstantīnam priekšā bija ļoti smaga cīņa, lai pārņemtu savā kontrolē

impēriju. Kādu nakti viņš sapnī redzēja, ka viņam priekšā parādās balts krusts. Viņš sajuta, ka tā bija viņam domāta zīme – ja kristieši palūgs, lai Dievs dāvā viņam uzvaru, tad viņš šajā kaujā uzvarēs. Uzvaras gadījumā viņš apsolīja viņiem brīvību. Viņš uzvarēja, un 312. gadā ar Milānas ediktu tika dāvāta pielūgsmes brīvība.

Taču šī brīvība no vajāšanām un nāves nemaz nebija tik augstsirdīga, kā tas sākotnēji izskatījās. Konstantīns tagad bija aizbildnis. Bet kā aizbildni viņu interesēja kas vairāk, nekā tikai būt par novērotāju, jo viņš bija iedomājies, ka baznīcai tās lietās ir nepieciešama viņa palīdzība. Viņš bija ievērojis, ka ticīgie nav vienisprātis dažādos jautājumos, no kuriem viens bija saistīts ar Aleksandrijas bīskapu Āriju, kurš mācīja savus sekotājus, ka Jēzus nebija īsts Dievs, bet zemāka būtne, kuru bija radījis Dievs. Rietumu Draudze turējās pie pretēja uzskata, ticot, ka Jēzus bija pati Dieva būtība un, kā viņi teica, “vienlīdzīgs ar Tēvu”. Šo jautājumu dēļ, kā arī saistībā ar pagānu ceremoniju ielaušanos pielūgsmē, imperators 325. gadā sasauca Nikejas Padomi ar domu, ka viņš savāks visas grupas vienkopus, kur tās izlīdzinās savas atšķirības un nonāks pie kopējas izpratnes, un visi kļūs vienoti. Vai nav dīvaini, ka, lai arī šī ideja iesākās ar Konstantīnu, tā nepazuda, bet ir pat ļoti dzīva arī šodien kā “Pasaules Baznīcu Padome”? Un tas, ko viņam toreiz neizdevās pilnībā sasniegt, tiks sasniegts mūsu dienās caur ekumēnisko kustību.

Šī valsts iejaukšanās draudzes lietās ir nesaprātīga lieta, jo pasaule neizprot ne Vārdā aplēpto patiesību, ne draudzes ceļus. Redz, pašas padomes pieņemto spriedumu, ka Ārijs ir kļūdījis, imperators divus gadus vēlāk atcēla, un daudzus gadus šī maldu mācība tika uzspiesta cilvēkiem.

Taču baznīcas un valsts apvienošanos Tas Kungs jau bija paredzējis. Jau pats vārds “Pergama” nozīmē “pilnīgi apprecējušies”. Un patiešām, valsts un baznīca bija apprecējušās; politika un reliģija bija savienotas. Pēcnācēji, kas radās no šīs laulības, vienmēr ir bijuši visšausmīgākie hibrīdi, kādus pasaule jebkad ir redzējusi. Viņos nav patiesības, bet ir visi ļaunie Kaina (pirmā hibrīda) ceļi.

Šajā periodā ne tikai valsts tika apprecināta ar baznīcu, bet arī Pirmā Draudze oficiāli pieņēma Babilonas reliģiju. Tagad sātānam bija pieeja Kristus *Vārdam*, un viņš pielūgsmē tika celts tronī kā Dievs. Ar valsts varas atbalstu draudzes saņēma mantojumā skaistas ēkas, kurās atradās altāri no balta marmora un jau mirušo svēto tēli. Un tieši šajā periodā šis “zvērs” (no Atklāsmes Grāmatas 13:3), kurš bija uz nāvi ievainots (Pagāniskā Romas Impērija), no jauna atgriezās dzīvē un spēkā kā “Svētā Romas Impērija”. Ekonomiski skatoties, Roma bija pamatīgi izsmēlusi savas rezerves, un drīzumā būtu iestājies pilnīgs krahs; taču tagad tas vairs nebija svarīgi, jo viņas reliģiozā impērija turēs viņu pār visu pasauli, valdot no iekšienes tā, ka no ārpuses nemaz neizskatīsies, ka viņa to dara.

Atļaujiet parādīt jums precīzu Bībelisku apstiprinājumu manis teiktajam, jo es nevēlos, lai kāds domātu, ka tā ir mana personīgā atklāsmē – tāda, kura nav atrodama Svētajos Rakstos. Daniēla grāmata 2:31-45: *“Raugies, ķēniņ, redzi – milzu tēls! Šis tēls, varens un spoži mirdzošs, stāvēja tavā priekšā un šķita baiss. Tēla galva bija no tīra zelta, krūtis un rokas no sudraba, vēders un gurni no vara, kājas no dzelzs, pēdas – gan no dzelzs, gan māla. Tu redzēji, ka akmens, ko neviens netika pagrūdis, sīta tēla pēdas, kas bija no dzelzs un māla, un satrieca tās gabalos. Tad gabalos sašķīda gan dzelzs, gan māls, gan varš, gan sudrabs un zelts. Tie kļuva kā pelavas uz vasaras klona – vējš tos aizpūta, ka nevarēja atrast pat vietu, kur tie bijuši! Bet akmens, kas sasīta tēlu, kļuva par milzīgu kalnu un piepildīja visu zemi! Šis bija sapnis. Un tagad mēs ķēniņam teiksim tā skaidrojumu: ak, ķēniņ, ķēniņu ķēniņ! Tev debesu Dievs ir devis valsti, spēku, varu un godu. It viss, kas dzīvs – cilvēks, lauka zvērs vai debesu putns –, it viss ir nodots tev, un tu valdi pār visiem. Tu esi tā zelta galva! Pēc tevis radīsies cita valsts,niecīgāka par tavējo. Tad trešā valsts, kas no vara, – tā valdīs pār visu zemi. Ceturtā valsts būs stipra kā dzelzs. Tāpat kā dzelzs visu sasit drumslās, kā dzelzs sadrupina, tā šī valsts graus un drupinās visas citas! Tu redzēji, ka pēdas un pirksti ir daļēji no māla un daļēji no dzelzs – tā arī šī valsts būs daļīta: gan cieta kā dzelzs, gan tāda, kā redzēji, – dzelzs sajaukta ar māliem. Un, tāpat kā kāju pirksti, kas daļēji no dzelzs un daļēji no māla, tā arī šī valsts būs daļēji stipra, bet daļēji trausla. Kā tu redzēji dzelzi jukām ar podnieka mālu, tā sajauksies cilvēku dzimums, bet viņi viens otram nepieķersies, tāpat kā dzelzs nesajaucas ar māliem. Šo ķēniņu laikā debesu Dievs cels valsti, kas nekad netiks izpostīta, – šī valsts netiks atstāta citiem ļaudīm, tā dragās un nobeigs visas citas valstis, bet pati būs mūžīga! Tādēļ tu redzēji, ka akmens, kuru neviens netika pagrūdis, atšķēlās no kalna un sadragāja dzelzi, varu, mālu, sudrabu un zeltu, – tā lielais Dievs ķēniņam dara zināmu, kas notiks turpmāk. Īsts ir sapnis un patiešs tā skaidrojums!”*[Jaunā latv. Bībele] Te ir atklāti precīzi notikumi, kuriem saskaņā ar pravietojumiem ir jānotiek uz zemes no Daniēla laika līdz laikam, kad atnāks Jēzus un valdīs kā Dāvida Dēls. Tie tiek saukti par “Pagānu laikiem”. Šis laiks iekļauj četrus vēsturiskus posmus, kurus mēs atpazīstam pēc tajos dominējošās impērijas: Babiloniešu, Mēdiešu-Persiešu, Grieķu, Romiešu. Visvarenākā un pilnīgākā bija Babiloniešu monarhija, kura simboliski tika attēlota kā zelta galva. Nākamā pēc savas varenības bija

Mēdiešu-Persiešu impērija, kura, kā rāda vēsture, patiešām bija mazāk slavēta un tika simboliski attēlota kā sudraba krūtis un rokas. Pēc tam sekoja Grieķijas periods, kuras valdnieks bija visizcilākais militārais līderis no visiem, kādus pasaule jebkad ir pazinusi, un to labi attēloja vara vēders un gurni. Tai bija mazāk godības nekā divām iepriekšējām impērijām. Visbeidzot nāca pēdējā valsts – Romas Impērija, kas bija attēlota kā kājas un pēdas. Taču, ja iepriekšējās valstis bija attēlotas kā tīri derīgie izrakteņi (zelts, sudrabs un varš), tad šai beidzamajai impērijai tīrs dzelzs bija tikai kājās, jo, sākoties pēdām, tas jau bija dzelzs un māla sajaukums, bet derīgie izrakteņi un augsne gluži vienkārši nevar sajaukties un radīt ko pastāvīgu un stipru. Un ne tas vien, bet visvairāk pārsteidz, ka šī pēdējā impērija (Romas) šādā divainā “sajauktā stāvoklī” pastāvēs līdz pašai Jēzus atnākšanai.

Šai Romas dzelzs Impērijai (dzelzs attēlo varu un lielu iznīcinošu spēku pret opozīciju) bija jābūt veidotai no divām galvenajām daļām. Un tieši tā arī bija, jo šī impērija burtiski sašķēlās divās daļās – austrumu un rietumu. Tās abas bija ļoti varenas, sagraujot visu, kas bija viņu priekšā.

Taču, kā novīst visu impēriju godība un spēks, tā arī šī impērija sāka sabrukt. Tādējādi Roma krita. Pagānu Romas Impērija vairs nebija no dzelzs, viņa sadrupa; viņa bija nāvīgi ievainota. Tagad Roma vairs nevarēja valdīt. Bija pienākušas beigas – tā domāja pasaule. Taču cik ļoti pasaule maldījās, jo šī galva (Roma), kaut arī bija ievainota, taču nebija ievainota nāvīgi! (Viesta tulkojums Atklāsmes Grāmatai 13:3: “*Un viena no viņa galvām šķīta nāvīgi ievainota, kakls bija uzšķērsts. Bet viņa nāvīgā brūce atkal sadzija. Un visa zeme ar izbrīnu vēroja šo Mežonīgo Zvēru.*”)

Cilvēki skatās uz Romu. Viņi skatās uz Itālijas valsti. Viņi skatās, bet neaptver, ka Roma ar savām stingrajām robežām, kurās pāvestam ir faktiskā teritorija kā viņa īpašums – ka tā burtiskā nozīmē ir *valsts valstī*, un šai valstij ir vēstnieki un tā pieņem vēstniekus. PĀVESTA ROMA, KAS KĻŪDAINI TIEK SAUKTA PAR KRISTĪGU (un vēl tā tiek saukta par mūžīgo pilsētu – cik zaimojoši!), TAGAD CAUR RELIĢIJU KONTROLĒ PAT VĒL PRASMĪGĀK, NEKĀ TAD, KAD PAGĀNU IMPĒRIJAS ROMA KONTROLĒJA CAUR TĪRAS DZELZS SPĒKU. Roma kā no jauna piedzima, kad Konstantīns apvienoja baznīcu ar valsti un nostiprināja šo savienību ar spēku. Tas gars, kas virzīja pagānisko Romu, ir tas pats gars, kas tagad virza viltus Kristīgo Romu. Jūs varat to ieraudzīt, jo tagad jūs zināt, ka šī ceturtā impērija nekad nav beigusī pastāvēt, tā tikai izmainīja savu ārējo tekstūru.

Kad Nikejas Padome politiskās Romas spēku bija nodevusi draudzes rokās, šķīta, ka Pirmajai Kristiešu Draudzei vairs nebija nekādu kavēkļu. Ja agrāk saukties par kristietiem nozīmēja vajāšanas, tad tagad šajā vārdā sāka saukties paši vajātāji. Tieši šajā periodā Augustīns no Hiponas (354-430) izklāstīja direktīvu, ka draudzei vajadzētu un tai pat ir PIENĀKUMS pielietot spēku, ja tas ir nepieciešams, lai atgrieztu savus bērņus atpakaļ ganāmpulkā, un ka atkritēju un ķeceru (to, kas turas pie maldu mācības) nogalināšana saskan ar Dieva Vārdu. Savā diskusijā ar donatīstiem viņš rakstīja: “...Tas patiešām ir labāk, ja cilvēks pie Dieva pielūgsmes tiek pievests caur mācību, nevis, kad viņi ir jādzen, izmantojot bailes no soda vai sāpēm; taču tas vēl nenozīmē, ka, tāpēc vien, ka mācība veido labākus cilvēkus, mums būtu jāatstāj novārtā tie, kas tai nepakļaujas. Jo daudzi ir guvuši labumu (kā mēs jau esam pārbaudījuši un ik dienas pārbaudām caur praktisko pieredzi), sākumā būdami pakļauti caur bailēm vai sāpēm, lai pēc tam viņus varētu ietekmēt ar mācību, un viņi varētu īstenot dzīvību to, ko viņi jau ir iemācījušies vārdā...kaut arī labāki ir tie, kuri tiek pareizi vadīti caur mīlestību, tomēr ievērojami vairāk, protams, ir to, kuri tiek izlaboti caur bailēm. Jo kurš gan spētu mūs mīlēt vairāk nekā Kristus, Kurš par avīm atdeva Savu Dzīvību? Un tomēr pēc tam, kad viņš bija aicinājis Pēteri un pārējos apustuļus, izmantojot vienīgi Savus vārdus, kad Viņš nāca aicināt Pāvilu, Viņš ne tikai piespieda viņu ar Savu balsi, bet pat nometa zemē ar Savu spēku. Lai piespiedu kārtā atvestu to, kurš trakoja visdziļākajā neticības tumsā, un tas sāktu alkt pēc gaismas savai sirdij, Viņš visupirms sīta viņu ar fizisko aklumu. Kāpēc tādā gadījumā Draudze nevarētu pielietot spēku, lai piespiestu viņas pazudušos dēlus atgriezties? Pats Kungs sacīja: “Ej uz lielceļiem un sētmalēm un spied visus nākt iekšā.” Tādējādi, ja šī vara, kuru Baznīca savā īstajā laikā ir saņēmusi caur dievišķo norikojumu, lai, izmantojot karaļu reliģisko raksturu un ticību, būtu instruments, ar kura palīdzību tie, kuri atrodas uz lielceļiem un sētmalēs – tās ir maldu mācības (ķecerības) un sektas – tiek piespiesti nākt iekšā, tad lai viņi šajā piespiešanā nesaskata nekādas vainas.”

Slāpes pēc asinīm strauji pieņēmas spēkā. Spānijā šis viltus vīnogulājs aģitēja imperatoru Maksimu, lai apvienotos uzbrukumā pret patiesajiem ticīgajiem, kuriem bija Vārds, zīmes un brīnumi. Tā bīskaps Itakus uz Trīri atveda (385. gadā) dažus priskiliāniešus [novirziens kristietībā–Tulk.]. Viņš tos apsūdzēja burvestībās un amorālumā, un daudziem tika piespriests nāves sods. Martins no Tūras un Ambrozijs no Milānas protestēja, taču viņu lūgumi pārtraukt vajāšanu bija veltīgi. Kad vajāšanas tika turpinātas, šie abi bīskapi atteicās biedroties ar bīskapu Idaciju un viņam līdzīgajiem. Lai cik dīvaini arī nebūtu, taču Trīres

Sinode šīs slepkavības novērtēja atzinīgi.

Sākot no šī laika un jo īpaši Tumšajos Viduslaikos, mēs redzēsīm, kā miesīgie bērni vajā un iznīcina Gara bērnus, kaut arī gan vieni, gan otri apgalvo, ka ir no viena Tēva, kā tas bija gadījumā ar Ismaēlu un Īzāku. Garīgās samaitātības tumsa kļuvis dziļāka, un patiesā Dieva gaisma tā izzudīs, ka, skaitliski runājot, tā knapi kvēlos. Un tomēr Dieva apsolījums paliks spēkā: “Gaisma spīd tumsībā, un tumsa tai neko nevar izdarīt.”

Un tā, līdz šim brīdim es neesmu izskaidrojis to vēstures momentu, kuru es apsolīju izskaidrot, un tas ir – kā Nimroda reliģija sajaucās ar kristiešu reliģiju. Jūs atceraties, kā Atalus aizbēga no Babilonas uz Pergamu un nodibināja savu valsti ārpus Romas Impērijas robežām. Ilgus gadus tā plauka un zēla, būdama šīs pasaules dieva apgādībā. Priesteru-ķēniņu pēctecība pēc Atalusa saglabājās līdz Atalusa III valdīšanas laikam, kad tikai suverēnajam Dievam zināmu iemeslu dēļ viņš savu valsti novēlēja Romai. Tad gan šo fizisko, gan garīgo karaļvalsti pārņēma Jūlijs Cēzars, jo viņš kļuva par Babilonas reliģijas Pontifiku Maksimusu un tādējādi bija priesteris-ķēniņš. Šis tituls pārgāja nākamajiem imperatoriem līdz Maksimusa III laikam, kurš no tā atteicās. Saskaņā ar Stīvensa Vēsturi, tieši tad šo imperatora atraidīto virsvadību pārņēma pāvests, un šodien uz zemes vēl joprojām ir kāds pontifiks – tas ir īsts Pontifiks Maksimuss, viņš valkā trīskāršu kroni un mājā Romā. Un Atklāsmes Grāmatas 17. nodaļā Dievs vairs neatsaucas uz Pergamu kā sātana troni un tāpat arī nesaka, ka tā ir vieta, kur mājā sātans. Nē, troņa zāle vairs neatrodas Pergamā, bet tas ir NOSLĒPUMS Bābele. [KJV angļu Bībele, Atklāsmes 17:5, “*Uz viņas pieres bija rakstīts vārds, NOSLĒPUMS BĀBELE...*” – Tulk.] Tas nav Bābelē [Babilonā–Tulk.], bet gan APSLĒPTAJĀ Bābelē. Tas ir pilsētā uz septiņiem kalniem, kuras galva ir antikrists, jo viņš ir nelikumīgi piesavinājis Kristus vietu, Kurš ir vienīgais starpnieks un vienīgais, Kurš var piedot grēkus. Jā, Pontifiks Maksimuss šodien ir ar mums.

NIKOLAĪTU MĀCĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:15: “*Tev tur ir arī daži Nikolaītu mācības cienītāji. Šo mācību Es ienīstu.*”

Jūs atceraties, ka Efezas Periodā es skaidroju, ka vārds “nikolaīts” ir cēlies no diviem grieķu vārdiem: *nikao*, kas nozīmē “pakļaut”, un *laos*, kas nozīmē “parastie draudzes locekļi”. Nikolaīts nozīmē: “pakļaut draudzes locekļus”. Un tā, kāpēc gan tas ir tik briesmīgi? Tas ir briesmīgi, jo Dievs Savu draudzi nekad nav nodevis kādas ievēlētas vadības rokās, kurai ir politiska domāšana. Savu draudzi Viņš ir ielicis tādu vīru pārraudzībā, kuri ir Dieva ordinēti, Gara piepildīti un dzīvo saskaņā ar Dieva Vārdu, kuri ved cilvēkus, barojot viņus ar Vārdu. Viņš nav sadalījis cilvēkus šķirās, lai svētā garīdzniecība vestu cilvēku masas. Tas ir tiesa, ka vadītājiem ir jābūt svētiem, bet tādai ir jābūt arī visai sanāksmei. Turklāt, nav nevienas vietas Dieva Vārdā, kas teiktu, ka garīdznieki, kalpotāji vai kāds cits ir starpnieki starp Dievu un cilvēkiem; un tāpat nav teikts, ka viņi būtu atdalīti (garīdznieki no pārējiem) Kunga pielūgsmē. Dievs vēlas, lai visi Viņu mīl un Viņu pielūdz kopā; bet nikolaīstisms šos rīkojumus iznīcina, un to vietā atdala kalpotājus no ļaudīm un padara līderus par pavēlniekiem, nevis par kalpiem. Lūk, šī mācība faktiski iesākās kā darbi pirmajā periodā. Izskatās, ka šī problēma slēpjas divos vārdos: “vecaji” (presbiteri) un pārraugi (bīskapi) [Latv. Bībelē “sargi”, Apustuļu darbi 20:28–Tulk.]. Lai arī Svētie Raksti rāda, ka katrā draudzē ir vairāki vecaji, tomēr daži no viņiem sāka mācīt (tostarp arī Ignācijs), ka bīskaps nozīmē augstāka stāvokļa personu jeb autoritāti un kontroli pār draudzes vecajiem. Lūk, patiesība tāda, ka vārds “vecajs” nozīmē to, kas ir šis cilvēks; bet vārds “bīskaps” nozīmē šī paša cilvēka pienākumus (amatu). Vecajs ir cilvēks; bīskaps ir šī cilvēka amats (pienākumi). Vārds “vecajs” vienmēr ir attiecies un vienmēr attieksies tikai uz cilvēka hronoloģisko vecumu – cik ilgu laiku viņš ir iekš Tā Kunga. Viņš ir vecajs nevis tāpēc, ka būtu ievēlēts, ordinēts u.t.t., bet gan tāpēc, ka viņš ir VECĀKS. Viņš ir vairāk pieredzējis, sagatavots, nav iesācējs, viņam var uzticēties, jo viņam ir pieredze un laika gaitā pierādīta kristieša pieredze. Bet nē, šie bīskapi neturējās pie Pāvila vēstulēm, bet drīzāk atsaucās uz gadījumu, kad Apustuļu Darbu grāmatas 20. nodaļā Pāvils no Milētas uz Efezu ataicināja vecajus. Nodaļas 17. pantā ir rakstīts, ka tika ataicināti “vecaji”, bet 28. pantā viņi ir nosaukti par pārraugiem [sargiem] (bīskapiem). Taču šie bīskapi (bez šaubām – politiski domājoši un varaskāri) uzstāja, ka Pāvils ar šo vārdu “pārraugi” (bīskaps) esot domājis ko vairāk nevis vienkāršu vecaju, kurš oficiāli ieņēma šo stāvokli tikai savā draudzē. Viņuprāt, bīskaps tagad bija tāds, kurš bija autoritatīvs daudziem vietējiem līderiem. Tāds uzskats neatbilda ne Svētajiem Rakstiem, ne vēsturei, tomēr uz šāda veida kārtību nosliecās pat tāds cienījams vīrs kā Polikarps. Tādējādi tas, kas pirmajā periodā iesākās kā darbi, bija kļuvis par burtisku mācību, un tā tas ir šodien. Bīskapi joprojām apgalvo, ka viņiem ir vara kontrolēt cilvēkus un izrīkoties ar viņiem pēc saviem ieskatiem, nozīmējot viņus tādā kalpošanā, kādā paši vēlas. Ar to tiek noraidīta Svētā Gara vadība, Kurš pateica: “*Nošķiriet Man Barnabu un Saulu darbam, kādam Es viņus esmu aicinājis!*” Tas

ir anti-Vārds un anti-Kristus. Mateja Evaņģēlijs 20:25-28: *“Bet Jēzus pieaicināja tos un sacīja: ‘Jūs zināt, ka valdnieki ir kungi pār tautām un lielie kungi tās apspiež. Bet pie jums tā nebūs būt; bet, kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu sulainis. Un, ja kas jūsu starpā grib būt pirmais, tas lai ir jūsu kalps; tā kā Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu Savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem.’”* Mateja Evaņģēlijs 23:8-9: *“Bet jums nebūs saukties par rabi; jo viens ir jūsu mācītājs, Kristus, bet jūs visi esat brāļi. Jums arī nevienam virs zemes nebūs saukt par savu tēvu, jo viens ir jūsu Tēvs, kas debesīs.”*

Lai padarītu to vēl skaidrāku, atļaujiet izskaidrot nikolaītismu, lūk, šādā veidā. Jūs atceraties, ka Atklāsmes Grāmatas 13:3 ir teikts: *“Viena no viņa galvām bija kā uz nāvi ievainota, bet tā nāves brūce atkal tika dziedināta. Visa zeme noraudzījās uz zvēru ar izbrīnu.”* Un tā, mēs zinām, ka šī ievainotā galva bija pagāniskā Romas Impērija, šis varenais pasaules politiskais spēks. Šī galva no jauna izslējās kā “Romas Katoļu garīgā impērija”. Tagad skatieties uzmanīgi. Ko tādu darīja politiskā pagānu Roma, kas bija viņas panākumu pamatā? Tā “skaldīja un valdīja”. Tieši tā bija Romas sēkla – sadalīt un iekarot. Viņas dzelzs zobī plosīja un aprija. Ikviens, kuru viņa saplosīja un aprija, piecēlies vairs nespēja, kā tas bija ar Kartāgu, kuru viņa iznīcināja un nokaisīja ar sāli. Tā pati dzelzs sēkla viņa saglabājās, kad viņa uzcēlās kā viltus draudzē, un nemainījās arī viņas politika – skaldīt un valdīt. Tas ir nikolaītisms, un Dievs to ienīst.

Lūk, tas ir vispārzināms vēsturisks fakts, ka, šiem maldiem iezogoties draudzē, cilvēki sāka sacensties par bīskapa vietu, kā rezultātā šo amatu sāka piešķirt visizglītotākajiem un materiāli progresīvākajiem un politiski domājošajiem vīriem. Cilvēciskās zināšanas un programma sāka pārņemt Dievišķās gudrības vietu, un Svētais Gars vairs nekontrolēja. Tas patiešām bija šausmīgs ļaunums, jo bīskapi sāka apgalvot, ka vairs nav nepieciešams tīrs kristīgs raksturs, lai kalpotu ar Vārdu vai veiktu baznīcas rituālus, jo svarīgāki esot elementi un ceremonijas. Tas ļāva ļauniem cilvēkiem (pavedējiem) saplosīt ganāmpulku.

Kad bija pieņemta šī cilvēciskā mācība par bīskapu paaugstināšanu tādā pozīcijā, kura nav saskaņā ar Svētajiem Rakstiem, nākamais solis bija izsniegt dažādu rangū titulus, kas rezultātā pārauga reliģiskā hierarhijā; jo drīz vien pār bīskapiem uzradās arhibīskapi, bet pāri šiem arhibīskapiem – kardināli, un Bonifācija III laikā vairs visiem jau bija pāvests, pontifiks.

Šai nikolaītu mācībai un kristietības apvienošanai ar babilonismu galu galā bija jānovēd pie tā, ko redzēja pravietis Ezehiēls 8. nodaļā 10. pantā: *“Kad es iegāju, es redzēju tur dažādu rāpuļu un nešķīstu dzīvnieku, un arī dažādu Israēla nama elku attēlus, kas visapkārt bija uzzīmēti uz sienas.”* Atklāsmes Grāmata 18:2-3: *“Viņš sauca spēcīgā balsī: ‘Kritusi, kritusi lielā Bābele! Tā kļuvusi par ļauno garu mājokli, par visu nešķīsto garu mitekli un par visu nešķīsto un ienīsto putnu mitekli. Jo visas tautas ir dzērušas no viņas netiklības dūsmu vīna.’”*

Lūk, daudzi cilvēki šai nikolaītu mācībai (šai kārtībai, kas bija ieviesta draudzē) nepiekrita, jo viņu rokās reizēm nonāca vēstules vai apcerējumi par Vārdu, kurus bija uzrakstījuši dievbijīgi vīri. Un ko tad izdarīja baznīca? Tā izslēdza šos taisnprātīgos skolotājus un sadedzināja šos rakstu ruļļus. Viņi sacīja: *“Lai lasītu un saprastu Vārdu, ir vajadzīga speciāla izglītība. Nu, pat Pēteris teica, ka daudzas lietas, par kurām rakstīja Pāvils, bija grūti saprotamas.”* Kad cilvēkiem tika atņemts Vārds, drīzumā jau cilvēki klausījās tikai to, kas bija sakāms priesterim, un darīja to, ko viņš tiem teica darīt. To viņi sauca par Dievu un Viņa svēto Vārdu. Viņi ieguva varu pār cilvēku prātiem un dzīvēm un padarīja tos par despotiskas garīdzniecības kalpiem.

Ja jums ir vajadzīgs pierādījums, ka Katoļu Baznīca pieprasa cilvēku dzīves un prātus, vienkārši ieklausieties rīkojumā, kuru izdeva Teodisījs X.

Teodosija X Pirmais Edikts (Šis edikts tika izdots uzreiz pēc tam, kad viņu bija nokristījusi Romas Pirmā Draudzē): *“Mēs, trīs imperatori, vēlamies, lai visi mūsu padotie stingri un nelokāmi turas pie tās reliģijas, kuru romiešiem iemācīja svētais Pēteris un kura ir uzticīgi saglabāta caur tradīciju, un kuru tagad māca Romas pontifiks (pāvests) Damasījs un Aleksandrijas bīskaps Pēteris, apustuliskā svētuma vīrs, saskaņā ar apustulisko tradīciju un Evaņģēlisko mācību; lai mēs ticam vienam Dievam Tēvam, Dēlam un Svētajam Garam, kas ir vienlīdzīgā majestātē Svētajā Trīsvienībā. Mēs pavēlam, lai šīs ticības sekotāji tiktu saukti par “Katoļu Kristiešiem”; mēs apzīmējam visus šos nejdzīgos citu reliģiju sekotājus ar kaunpilno vārdu “ķeceri” un aizliedzam saukt viņu sapulces par “baznīcām”. Piedevām dievišķās tiesas nosodījumam, viņiem pienākas saņemt to smago sodu, kādu mūsu autoritāte, dievišķās gudrības vadīta, uzskatīs par piemērotu uzlikt...”*

Piecpadsmit soda likumi, kurus šis imperators izdeva piecpadsmit gados, atņēma evaņģēliskajiem kristiešiem visas tiesības izpaust savu reliģiju, izslēdza viņus no visiem civilajiem amatiem, un draudēja viņiem ar naudas sodiem, konfiskāciju, izraidīšanu un dažos gadījumos pat ar nāvi.

Vai jūs zināt, ka šodien mēs ejam tieši uz to pašu?

Romas Katoļu Baznīca sauc sevi par Mātes baznīcu. Viņa sauc sevi par pirmo jeb oriģinālo baznīcu. Tā ir absolūta patiesība. Viņa arī bija šī oriģinālā Romas Pirmā Draudze, kura atkāpās un iegāja grēkā. Viņa bija pirmā, kura organizējās, un viņa tika atrasti šie darbi, bet pēc tam arī nikolaītisma mācība. Neviens nenoliegs, ka viņa ir māte. Viņa ir māte, un viņa ir dzemdējusi meitas. Lūk, meita dzimst no sievietes. Kāda sieviete, tērpta sarkanā audumā, sēž uz septiņiem Romas pakalniem. Viņa it netikle un ir dzemdējusi meitas. Šīs meitas ir protestantu draudzes, kuras izgāja no viņas, bet uzreiz pēc tam atkal organizējās un atgriezās nikolaītismā. Šī meitu-draudžu māte ir nosaukta par netikli – tā ir sieviete, kura nebija uzticīga savam laulības zvērestam. Viņa bija salaulāta ar Dievu, bet pēc tam devās ārļaulības sakaros ar velnu, un šajā viņas netiklībā viņa dzemdēja meitas, kuras ir tieši tādas pašas kā viņa. Šis mātes un meitas savienojums ir anti-Vārds, anti-Gars, un galarezultātā – anti-Kristus. Jā, ANTIKRISTS.

Lūk, pirms doties tālāk, es gribu pieminēt, ka šie agrīnie bīskapi domāja, ka viņi ir augstāki par Vārdu. Viņi stāstīja cilvēkiem, ka viņi var piedot to grēkus, ja viņi tos izsūdzēs. Tā nekad nav bijusi patiesība. Otrajā gadsimtā viņi iesāka kristīt bērnus. Faktiski viņi praktizēja atdzimšanas kristības. Nav brīnums, ka šodien cilvēki ir tādā apjukumā. Ja jau toreiz, tik neilgi pēc Vasarsvētku dienas viņi bija tādā apjukumā, tad šodien, 2000 gadus pēc oriģinālās patiesības saņemšanas, viņi ir ārkārtīga izmisuma stāvoklī.

Ak, Dieva Draudze, ir tikai viena cerība! Atgriezieties pie Vārda un palieciet ar to!

BALAAMA MĀCĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:14: *“Tev tur ir daži Balaama mācības turētāji, kas mācīja Balaku celt apgrēcību Israēla bērnu vidū, ēst elku upurus un piekopt netiklību.”*

Lūk, ja draudzē ir nikolaītu sistēma, tad tur noteikti ienāks arī šī otra mācība. Redziet, ja jūs aizvācat Dieva Vārdu un Gara kustību (tiem, kas Mani pielūdz, būs pielūgt Garā un patiesībā), tad jums nāksies cilvēkiem piedāvāt citu pielūgsmes veidu kā aizvietotāju, bet šī aizvietošana izraisa balaamismu.

Ja mēs gribam saprast, kas šī Balaama mācība ir Jaunajā Derībā, tad mums labāk atgriezties pagātnē un paskatīties, kas tā bija Vecās Derības draudzē, tad piemērot to šim trešajam draudzes periodam un pēc tam pārnest to uz mūsdienām.

Šis stāsts ir atrodams Ceturtajā Mozus Grāmatā no 22. līdz 25. nodaļai. Lūk, mēs zinām, ka Israēls bija Dieva izredzētā tauta. Viņi bija sava laika Vasarsvētku dienas draudze. Viņi bija atraduši patvērumu zem asinīm, visi viņi bija saņēmuši kristību Sarkanajā jūrā, un viņi iznāca no ūdeņiem, dziedot Garā un dejojot Svētā Gara spēkā, pravietei Mirjamai spēlējot savu tamburīnu. Nu, pēc tam, kad ceļā bija pavadīts noteikts laiks, šie Israēla bērni nonāca pie Moāba. Vai jūs atceraties, kas bija Moābs? Viņš bija Lata dēls no vienas viņa paša meitas, bet Lats, savukārt, bija Ābrahama brāļadēls, tāpēc Israēls un Moābs bija radnieki. Es gribu, lai jūs to ieraugāt. Moābieši zināja patiesību, neskatoties uz to, vai viņi to ievēroja vai nē.

Un tā, Israēls pienāca pie Moāba robežām un aizsūtīja pie ķēniņa vēstnešus, sakot: “Mēs esam brāļi. Atļaujiet mums šķērsot jūsu zemi. Ja mūsu ļaudis vai mūsu dzīvnieki kaut ko apēdīs vai izdzers, mēs ar prieku par to samaksāsim.” Taču ķēniņš Balaks ārkārtīgi satraucās. Būdam šīs nikolaītu grupas galva, viņš it nemaz netaisījās atļaut draudzei šķērsot zemi ar tās zīmēm un brīnumiem un dažādām Svētā Gara izpausmēm, jo no viņu sejām staroja Dievišķā godība. Tas bija pārāk riskanti, jo viņš varēja pazaudēt kādus no sava bara. Tāpēc Balaks neļāva Israēlam iziet cauri viņa zemei. Patiesībā, viņš no viņiem tik ļoti baidījās, ka devās pie algota pravieša vārdā Balaams [Latv. Bībelē viņš tiek saukts gan par Balaamu, gan Bileāmu–Tulk.] un lūdza viņu būt starpnieku starp viņu un Dievu, lai izlūgtos no Visuvarenā, lai Viņš nolād Israēlu un padara tos nespēcīgus. Un Balaams, dedzīgi vēloties iesaistīties politikā un kļūt par ievērojamu vīru, ar lielu prieku piekrita. Taču viņš saprata, ka viņam bija jātuvojas Dievam un jāsaņem audience pie Viņa, lai varētu šo tautu nolādēt, tā kā pats no sevis viņš to izdarīt nevarēja; un viņš gāja paprasīt Dievam, vai Tas viņam atļaus iet. Vai tas nelīdzinās tiem nikolaītiem, kuri mums ir šodien? Viņi nolād ikvienu, kas neiet tieši pa viņu ceļu.

Kad Balaams paprasīja Dievam atļauju doties, Dievs viņam atteica. Ak, cik tas bija sāpīgi! Taču Balaks uzstāja, solīdam viņam vēl lielāku atlīdzību un godu. Tad Balaams atkal devās pie Dieva. Lūk, ar vienu atbildi no Dieva vajadzētu būt bijis gana, taču ne jau stūrgalvīgajam Balaamam. Kad Dievs redzēja

viņa samaitātību, Viņš pateica, lai tas ceļas un iet. Tas tad nu žigli apsegloja ēzeli un devās ceļā. Viņam būtu vajadzējis aptvert, ka tā bija tikai Dieva pieļaujamā griba un ka viņš nevarēs viņus nolādēt, pat ja viņš jātu divdesmit reizes un mēģinātu divdesmit reizes. Cik ļoti šim Balaamam līdzinās mūsdienu cilvēki! Viņi tic trim Dieviem, kristās trīs titulos, bet nevis Jēzus Kristus *Vārdā*, un tomēr Dievs sūta pār viņiem Garu, kā Viņš sūtīja Balaamam, un viņi ies tālāk, ticēdami, ka ar viņiem viss ir pilnīgā kārtībā, bet faktiski šādi viņi ir īsti balaamieši. Redzat šo Balaama [Bileāma] mācību? Labi, ejiet vien; dariet pēc sava prāta. Viņi saka: “Nu, Dievs mūs ir svētījis, viss droši vien ir labi.” Es zinu, ka Viņš jūs ir svētījis, es to nenoliedzu. Taču tas ir tas pats organizēšanās maršruts, pa kuru devās Balaams. Tā ir nepakļaušanās Dieva Vārdam. Tā ir viltus mācība.

Un tā, Balaams pa galvu, pa kaklu metās ceļā, kamēr viņam priekšā nenostājās eņģelis no Tā Kunga. Taču domas par apbalvojumiem, slavu un naudu bija padarījušas šo pravieti (bīskapu, kardinālu, priekšsēdētāju, galveno pārraugu) tik aklu pret Garīgām lietām, ka viņš nespēja saskatīt šo eņģeli, kurš stāvēja ar izvilktu zobenu. Viņš tur bija nostājies, lai apturētu nesaprātīgo pravieti. Ēzelītis viņu ieraudzīja un centās izvairīties te uz vienu, te uz otru pusi, līdz galu galā piespieda Balaama kāju pie mūra sienas. Ēzelis apstājās un tālāk negāja. Viņš nespēja. Tāpēc Balaams nolēca un sāka viņu sist. Tad ēzelis sāka ar Balaamu runāt. Dievs ļāva, lai šis ēzelis runā mēlēs. Šis ēzelis nebija hibrīds; viņš bija oriģinālā sēkla. Aklajam pravietim viņš teica: “Vai tad es neesmu tavs ēzelis, un vai tad es neesmu tevi uzticīgi vadājis?” Balaams atbildēja: “Jā, jā, tu esi mans ēzelis un līdz pat šai dienai tu mani uzticīgi vadāji, bet, ja es nevarēju tevi piespiest kustēties, tad nositīšu...Ēē! Kas tad tas? Es runāju ar ēzeli? Jociģi, man izklausījās, it kā ēzelis runātu, un es viņam atbildēju.”

Dievs vienmēr ir runājis mēlēs. Viņš runāja Belsacara dzīrēs un pēc tam Vasarsvētku dienā. Un Viņš atkal to dara šodien. Tas ir brīdinājums, ka tuvojās Dieva sods.

Tad šis eņģelis tapa redzams Balaamam. Viņš pateica Balaamam, ka, ja nebūtu ēzeļa, tad viņš jau būtu miris, jo bija kārdinājis Dievu. Taču, kad Balaams apsolīja doties mājās, viņam tika pateikts, lai dodas vien tālāk; tomēr viņš tika brīdināts, lai saka tikai to, ko viņam iedos Dievs.

Un tā, Balaams atjāja un uzcēla septiņus altārus, lai upurētu uz tiem šķīstus dzīvniekus. Viņš nokāva aunu, kas simbolizēja Mesijas atnākšanu. Viņš zināja, kas ir jādara, lai tuvotos Dievam. Ar mehāniku viņam viss bija kārtībā, bet ne ar dinamiku; tāpat kā šodien. Vai tad jūs neredzat šos nikolaītus? Tur ielejā atradās Israēls, kas pienesa tādus pašus upurus un darīja tās pašas lietas, taču tikai Israēlu pavadīja zīmes. Tikai Israēla vidū bija Dievs. Ārišķīgas ceremonijas jūs nekur neaizvedīs; tās nevar aizvietot Gara izpausmes. Tieši tas notika Nikejā. Viņi pārliecināja cilvēkus pieņemt Balaama [Bileāma] mācību un nevis Dieva mācību. Un tur viņi kļuva; jā, viņi nokrita. Viņi kļuva par miroņiem.

Kad upuris bija pienests, Balaams bija gatavs pravietot. Taču Dievs sasaistīja viņa mēli, un viņš nespēja Israēlu nolādēt. Viņš viņus svētīja.

Balaks bija ļoti saniknots, taču pravietojušs bija tāds, kāds tas bija – Balaams nespēja neko izmanīt. Tas bija pateikts caur Svēto Garu. Tāpēc Balaks lika Balaamam nokāpt zemāk, ielejā, un palūkoties uz tālākajām, atpalikušajām rindām, varbūt tad radīsies kāda iespēja viņus nolādēt. Tieši šo taktiku, kuru izmantoja Balaks, viņi izmanto arī šodien. Lielās konfesijas skatās uz mazajām grupiņām no augšas uz leju, un, ja pamana viņu vidū kaut ko tādu, kā dēļ var sarīkot skandālu, viņi ceļ to gaismā un izkļiedz uz visām pusēm. Ja šie modernisti dzīvo grēkā, neviens par to neko nesaka, bet lai tikai kāda liksta gadās vienam no izredzētajiem – par to skandinās katra avīze pa visu valsti. Jā, Israēlam bija savas sliktās (miesiskās) puses; viņiem bija tādas puses, kas nebija uzslavas cienīgas. Tomēr, neraugoties uz viņu nepilnībām, pēc Dieva nodoma (kas īstenojas caur izredzētību), caur žēlastību un nevis caur darbiem, **DIENĀ VIŅIEM BIJA MĀKONIS UN NAKTĪ UGUNIS STABS, VIŅIEM BIJA PĀRŠĶELTĀ KLINTS, BRONZAS [vara] ČŪSKA, ZĪMES UN BRĪNUMI.** Viņi bija apstiprināti nevis paši sevi, bet Dievā.

Dievam nebija nekāda respekta pret šiem nikolaītiem ar visiem viņu PhD, LLD un DDS doktoru tituliem un visām viņu organizācijām, un ar vislabāko, ar ko vien cilvēks var dižoties; bet Israēlu Viņš respektēja, jo viņu vidū bija apstiprinātais Vārds. Israēls, pavisam noteikti, neizskatījās pārāk spoži, ņemot vērā, ka viņi tikko kā bija steigā izbēguši no Ēģiptes; tomēr tā vienalga bija svētīta tauta. Būdami ēģiptiešu jūgā, vairāk nekā trīssimt gadus šī tauta bija pazinusi tikai lopu ganīšanu, lauku apstrādi un vergošanu nāves bailēs. Taču tagad tā bija brīva. Pateicoties Dieva suverenitātei, tā bija svētīta tauta. Moābs uz viņiem, protams, lūkojās no augšas; tāpat darīja arī visas citas tautas. Organizācija uz tādiem, kas nav organizēti, vienmēr lūkojas no augšas, un, vai nu viņi apņēmīgi ievilks tos organizācijā, vai arī iznīcinās, ja viņi no tās atteiksies.

Kāds man varbūt jautās: “Brāli Branham, kāpēc jūs domājat, ka Moābs bija organizējies, bet Israēls nē? No kurienes jums šāda doma?” No šejienes – no šīs Bībeles. Šeit viss ir parādīts līdzībās. Viss, kas ir rakstīts stāstījumu veidā Vecajā Derībā, ir uzrakstīts mūsu pamācībai, lai mēs no tā varam iemācīties. Lūk, lūdzu, Ceturtā Mozus Grāmata 23:9: “*Jo no klinšu virsotnes es to redzu un no paaugstinājumiem es to ieraugu: redzi, tauta, kas SAVRUP dzīvo un kas STARP TAUTĀM NAV IESKAITĀMA.*” Te nu tas ir. Dievs lūkojas lejup no klinšu virsotnes, nevis kādā ielejā meklē viņu vājās vietas, viņus tiesājot. Dievs uz viņiem raugās tā, kā Pats vēlas uz viņiem raudzīties – no mīlestības un žēlastības augstumiem. Viņi dzīvoja SAVRUP, un viņi nebija organizējušies. Viņiem nebija ķēniņa. Viņiem bija pravietis, bet pravietī bija Dievs, (caur Savu Garu); un Vārds nāca pie pravieša, un Vārds devās pie cilvēkiem. Viņi nepiederēja Apvienoto Nāciju Organizācijai. Viņi nepiederēja Pasaulē Draudžu Padomei, Baptistiem, Prezbitēriem, Dieva Asamblejai vai kādai citai grupai. Viņiem nebija vajadzības kādam piederēt. Viņi bija pievienojušies Dievam. Viņiem nebija vajadzīgs kādas padomes padoms – viņu pašu vidū bija “Tā saka Tas Kungs”. Aleluja!

Lūk, pat neskatoties uz to, ka Balaams zināja pareizo pieeju Dievam un spēja saņemt atklāsmi no Tā Kunga, izmantojot īpašas spēka spējas, tomēr, ar visu to, viņš joprojām bija bīskaps šajā viltus grupā. Jo, ko gan viņš tagad darīja, lai izpelnītos Balaka labvēlību? Viņš izstrādāja plānu, kurā Dievs būtu spiests sodīt Israēlu ar nāvi. Tieši tāpat kā sātans zināja, ka viņš par pievilt Ievu (panākt, lai viņa krīt miesīgā grēkā), tādā veidā liekot Dievu izpildīt pasludināto nāves spriedumu par grēku; tā arī Balaams zināja, ka, ja viņam izdosies panākt, lai Israēls krīt grēkā, tad Dievs būs spiests nodot viņus nāvei. Tāpēc viņš izplānoja, kā panākt, lai viņi atnāk un pievienojas grēkam. Viņš izsūtīja ielūgumus, aicinot atnākt uz Baāla-Peoras svētkiem (“atnāciet un pielūdziet kopā ar mums”). Lūk, israēlieši, protams, bija redzējuši ēģiptiešu svētkus, tāpēc viņiem nešķīta, ka tas bija kaut kas ļoti slikts – aiziet un vienkārši paskatīties, un varbūt paēst kopā ar šiem ļaudīm. (Un vispār, kāds gan ļaunums var būt sadraudzībā? Mums taču viņi ir jāmīl, vai ne? Jo kā lai citādāk mēs viņus iemantojam?) “Būt draudzīgam – tas nevienam pāri nedara,” apmēram tā viņi domāja. Taču, kad šīs seksuālās moābietes sāka dejot un izģērbties, dejodamas savu rokenrolu un savu tvistu, israēliešos pamodās iekāre, un viņi tika ievilkti ārīlūības sakaros, un Dievs dusmās nokāva četrdesmit divus tūkstošus no viņiem.

Un tieši to izdarīja arī Konstantīns un arī viņa pēcteči Nikejā un pēc Nikejas. Viņi uzaicināja Dieva ļaudis uz šo sapulci. Un, kad draudzes apsēdās, lai paēstu, un uzcēlās, lai piedalītos aktivitātēs (līdzdarbojoties baznīcas etiķetē, ceremonijās un pagāniskajās dzīrēs, kas bija nosauktas kristīgo rituālu vārdos), viņa jau bija iekritusi lamatās – viņa bija piekopusi netiklību, un Dievs viņu atstāja.

Kad cilvēks novēršas no Dieva Vārda un tā vietā, lai saņemtu Svēto Garu, pievienojas kādai baznīcai, šis cilvēks mirst. Mironis! Lūk, kas viņš ir. Nepievienojieties baznīcai. Nelieniet iekšā organizācijā un neļaujieties būt aizrautam ar ticības mācībām un tradīcijām vai jebko citu, kas aizņem Vārda un Gara vietu; pretējā gadījumā tu mirsi. Cauri! Tu būsi miris, uz mūžīgiem laikiem atdalīts no Dieva!

Tieši tas vienmēr ir noticis katrā periodā. Dievs atbrīvo cilvēkus. Pateicoties asinīm, viņi iziet; caur Vārdu viņi tiek padarīti svēti, viņi iziet caur kristības ūdeņiem, un piepildās ar Garu; taču pēc brītiņa šī pirmā mīlestība atdziest, un kādam atnāk šī doma, ka viņiem vajadzētu organizēties, lai tādējādi sevi saglabātu un lai kļūtu ievērojami; un jau otrajā paaudzē un dažreiz pat ātrāk viņi no jauna organizējas. Dieva Gara viņiem vairāk nav, tik vien kā pielūgsmes forma. Viņi ir miruši. Viņi ir sakrustojušies ar ticības mācībām un ceremonijām, un viņos nav nekādas dzīvības.

Tā Balaams panāca, lai Israēls piekopj netiklību. Vai jūs zināt, ka aiz fiziskās netiklības stāv tas pats gars, kurš atrodas organizētā reliģijā? Es teicu, ka netiklības gars, – tas ir organizācijas gars. Un visiem netikļiem būs to vieta uguns jūrā. Tieši tādas ir Dieva domas par organizēšanos. Tieši tā, šī netikle un viņas meitas nonāks uguns jūrā.

Konfesijas nav no Dieva. Tās nekad nav bijušas un nekad nebūs no Dieva. Tas ir nepareizs gars, kurš iedala Dieva ļaudis hierarhijā un parastajos draudzes locekļos; un tādējādi tas ir nepareizs gars, kas atdala cilvēkus no cilvēkiem. Tieši to arī dara organizēšanās un konfesijas. Organizējoties viņi atdala sevi no Dieva Vārda un ieved sevi garīgā lūlības pārkāpšanā.

Pievērsiet uzmanību, ka Konstantīns iedeva cilvēkiem īpašus svētkus. Tie bija senie pagānu svētki ar jauniem nosaukumiem, kas bija paņemti no draudzes; vai arī dažos gadījumos tika ņemtas kristiešu ieražas, izkropļojot tās ar pagāniskās ceremonijām. Viņš paņēma saules pielūgsmi un aizvietoja to ar Dieva Dēlu. Tā vietā, lai svinētu to 21. decembrī, kad viņi mēdza svinēt saules dieva svētkus, viņi pārlīka to uz 25. decembri un nosauca to par Dieva Dēla dzimšanas dienu. Taču mēs zinām, ka Viņš piedzima aprīļa mēnesī, kad uzrodas dzīvība, nevis decembrī. Viņi paņēma dievietes Astartes svētkus un nosauca tās par Lieldienu

svinībām, kurās kristiešiem pienākas svinēt Kunga nāvi un augšāmcelšanos. Patiesībā tie bija pagāniskie svētki par godu Astartei.

Viņi novietoja baznīcās altārus. Viņi ielika tajās tēlus. Viņi deva cilvēkiem to, ko viņi sauca par “apustuļu ticības apliecību”, kaut arī Bībelē nekā tāda nav. Viņi mācīja cilvēkiem priekšteču pielūgšanu, tādā veidā padarot Romas Katoļu Baznīcu par pasaulē lielāko spiritisko baznīcu. Šajā būrī bija ikviens nešķīstais putns. Un mēs redzam, kā to pašu dara protestanti ar savām organizācijām.

Viņi ēda elku upurus. Lūk, es nesaku, ka tas nozīmē, ka viņi burtiskā nozīmē ēda elku upuru gaļu. Jo, kaut arī Jeruzālemes padome izteicās pret šādu lietu, Pāvils tam nepiešķīra sevišķu nozīmi, sakot, ka elki ir tukša vieta. Tā bija tikai katra sirdsapziņas lieta, izņemot gadījumus, kad tas var aizskart kādu vājāku brāli, un tad tas nebija atļauts. Turklāt, šī Atklāsme attiecas uz pagāniem, nevis ebrejiem, jo šīs ir pagānu draudzes. Es to redzu tādā pašā gaismā kā Kunga vārdus: “*Ja jūs neēdat Manu miesu un nedzerat Manas asinis, jums dzīvības nav sevī. Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.*” Šeit var redzēt, ka ēšana patiesībā nozīmē piedalīšanos kādā garīgā jēgā. Tāpēc, kad šie cilvēki zemojās tēlu priekšā, dedzināja sveces, piedalījās pagāniskajos svētkos, sūdzēja savus grēkus cilvēkiem (bet tas viss pieder velna reliģijai), viņi ēda no velna un nevis no Tā Kunga. Viņi bija elkdievībā, atzina viņi to vai nē. Viņi var stāstīt visu, ko vien vēlas – ka altāri un vīraks tikai atgādina viņiem par Tā Kunga lūgšanām, vai ko nu vēl tas viņuprāt nozīmē; un viņi var stāstīt, ka tas, ka lūgšanas attēla priekšā ir tikai uzsvēršanas dēļ; un ka izsūdzot grēkus garīdzniekam, patiesībā viņi savās sirdīs to dara Dievam, un kad garīdznieks, viņi saka, viņiem piedod, viņš to vienkārši dara Tā Kunga Vārdā; viņi var stāstīt, ko vien vēlas, bet viņi piedalās labi pazīstamajā Babilonas sātaniskajā reliģijā un ir pievienojušies elkiem, un ir izdarījuši garīgu netiklību, kas nozīmē nāvi. Viņi ir miruši!

Un tā, draudze un valsts salaulājās. Draudze savienojās ar elkiem. Ar valsts varu, kas viņus atbalstīja, viņi uzskatīja, ka tagad “šī valstība ir atnākusi, un Dieva griba uz zemes jau ir īstenojusies”. Nav brīnums, ka Romas Katoļu Baznīca negaida Kunga Jēzus atgriešanos. Viņi netic tūkstošgadu valstībai. Viņiem jau šeit ir sava tūkstošgadu valstība. “Romas Pāvests taču valda tieši tagad, un Dievs valda viņā. Tāpēc Viņa atnākšanai,” pēc viņu domām, “tai ir jābūt tad, kad būs sagatavotas jaunas debesis un zeme.” Taču viņi maldās. Pāvests ir šīs viltus draudzes galva, un tūkstošgadu valstība atnāks, taču pāvesta tajā nebūs. Viņš būs kādā citā vietā.

BRĪDINĀJUMS

Atklāsmes Grāmata 2:16: “*Atgriezies! Bet, ja ne, tad Es nākšu drīz pie tevis un karošu pret viņiem ar Savas mutes zobenu.*”

Ko citu Viņš var pateikt? Vai tad Viņš var nepievērst uzmanību to grēkam, kuri ir velti valkājuši Viņa Vārdu? Ir tikai viens veids, kā saņemt žēlastību grēka stundā: NOŽĒLOT GRĒKUS! Atzīstiet, ka jums nav taisnība. Nāciet pie Dieva pēc piedošanas un pēc Dieva Gara. Tā ir pavēle no Dieva. Neklausīt, – tā ir nāve, jo Viņš saka: “*Es karošu pret jums ar Savas mutes zobenu.*” Zvērs karoja pret svētajiem, bet Dievs karos pret zvēru. Tie, kas cīnījās pret Vārdu, kādu dienu konstatēs, ka Vārds cīnās pret viņiem. Tas ir ļoti nopietni – kaut ko atņemt vai pielikt Dieva Vārdam. Jo tos, kas to izmainīja un darīja ar Vārdu, kā viņiem ērtāk – kāds gals gan viņus sagaida, ja ne vien nāve un iznīcība? Taču Dieva žēlastība joprojām sauc: “*Atgriezieties, nožēlojiet grēkus!*” Ak, cik saldas ir šīs domas par grēku nožēlu! Man rokās nav nekā, ar ko pie Tevis nākt, es vienkārši pie Tava krusta pieķeros. Es nesu savu nožēlu. Es nožēloju, kāds es esmu un ko esmu izdarījis. Tagad tās ir asinis, nekas cits kā Jēzus asinis. Ko jūs izvēlēsit? Atgriešanos no grēkiem vai nāves zobenu? Tā ir jūsu izvēle.

ATLĪDZĪBA

Atklāsmes Grāmata 2:17: “*Kam ausis, tas lai dzird, ko Gars saka draudzēm! Tam, kas uzvar, Es došu no apslēptās mannas, Es viņam došu baltu akmeni, un iekš akmens [Latv. Bībelē: “...un uz akmens...”–Tulk.] būs jauns vārds rakstīts, ko neviens nezina, kā vien tas, kas to dabū.*”

Ikvienā katram periodam adresētajā vēstījumā skan pamudinājums ticīgajam, kas iedrošina viņu būt uzvarētajam un tādējādi saņemt atlīdzību no Tā Kunga. Šajā periodā Gars sola apslēpto mannu un jaunu vārdu, kas rakstīts baltā akmenī.

Lūk, tā kā ikviens no šiem vēstījumiem ir adresēts “engēlim” (cilvēkam-vēstnesim), tad viņa daļa, –

tā ir ļoti liela atbildība un vienlaicīgi arī apbrīnojama privilēģija. Šiem vīriem Dievs dāvā īpašus apsolījumus, kā tas bija gadījumā ar divpadsmit apustuļiem, kuri sēdēs divpadsmit troņos, tiesājot divpadsmit Israēla ciltis. Turklāt, atcerieties, ka Pāvilam bija dots kāds īpašs apsolījums: stādīt Jēzus priekšā ļaudis no līgavas, kas dzīvoja Pāvila laikā. 2. Vēstule Korintiešiem 11:2: *“Es degu par jums ar dievišķu dedzību, jo esmu jūs saderinājis ar vienīgo vīru – Kristu, lai vestu jūs Viņa priekšā kā šķīstu jaunavu.”* [Jaunā latv. Bībele] Tā tas būs ar katru vēstnesi, kurš ir bijis uzticīgs sava laika un sava perioda Vārdam. Tāpat būs arī pēdējā dienā. Tā būs tā pati īpašā atlīdzība, kas bija dota Pāvilam. Es domāju, ka daudzi no jums atceras, kā es teicu, ka vienmēr biju baidījies, ka nomiršu un satikšu To Kungu, bet Viņš būs neapmierināts ar mani, jo es Viņu tik daudz reizi esmu pievīlis. Nu, kādu rītu es gulēdams gultā par to domāju un pēkšņi es tiku aizrauts kādā ļoti neparastā vīzijā. Es to nosaucu par neparastu, jo man ir bijis tūkstošiem vīziju, taču ne reizi es nebiju redzējis, ka izeju no sava ķermeņa. Taču šoreiz es tiku aizrauts; un es atskatījos un redzēju savu sievu, un redzēju savu ķermeni, kas gulēja viņai blakus. Tad es nokļuvu visbrīnīgākajā vietā, kādu vien esmu redzējis. Tā bija kā paradīze. Es ieraudzīju cilvēku pūļus – tie bija visskaistākie un laimīgākie cilvēki, kādus es jebkad esmu redzējis. Viņi visi izskatījās ļoti jauni – apmēram 18 līdz 21 gadus veci. Viņiem nebija ne sirmu matu, ne krunku, ne arī kādu citu trūkumu. Visām šīm jaunajām sievietēm bija mati līdz viduklim, bet jaunie vīrieši bija tik izskatīgi un stipri. Ak, kā viņi mani sagaidīja! Viņi mani apskāva un sauca mani par savu dārgo brāli, un visu laiku stāstīja, cik ļoti viņi priecājas mani redzot. Kad es vēlējos uzzināt, kas bija visi šie cilvēki, tas, kurš bija man līdzās, pateica: “Tie ir tavi ļaudis.”

Es biju ļoti pārsteigts, es vaicāju: “Vai tie visi ir Branhami?”

Viņš atbildēja: “Nē, tie ir tie, kurus tu pievērsi ticībai.” Tad viņš norādīja uz kādu lēdiju un teica: “Vai redzi to jauno sievieti, kuru tu pirms brīža apbrīnoji? Viņai bija 90 gadi, kad tu ieguvu viņu Tam Kungam.”

Es teicu: “Ak, padomā tik! Un es no tā baidījos!”

Šis vīrs teica: “Mēs šeit atpūšamies, kamēr gaidām Tā Kunga atnākšanu.”

Es atbildēju: “Es gribu Viņu redzēt.”

Viņš sacīja: “Pagaidām tu vēl nevari Viņu redzēt, taču drīz Viņš nāks, un, kad Viņš atnāks, Viņš visupirms ies pie tevis, un tiks tiesāts saskaņā ar to Evaņģēliju, kuru tu sludināji; bet mēs būsim tavi cilvēki.”

Es vaicāju: “Vai tu gribi teikt, ka es esmu atbildīgs par visiem šiem cilvēkiem?”

Viņš teica: “Par katru. Tu piedzimi kā līderis.”

Es viņam jautāju: “Vai katrs būs atbildīgs? Kā tad ar apustuļi Pāvilu?”

Viņš man atbildēja: “Viņš būs atbildīgs par savu laiku.”

“Nu ko,” es teicu, “es sludināju to pašu Evaņģēliju, ko sludināja Pāvils.” Un viss šis pūlis iesaucās: “Uz to mēs paļaujamies!”

Jā, es redzu, ka Dievam ir īpaša atlīdzība, ko Viņš dāvās saviem vēstnešiem, kuri uzticīgi izpildīja viņiem doto Dieva uzdevumu. Ja viņi, saņēmuši tam periodam domātā Vārda atklāsmi, uzticīgi to sludināja savā laikā un dzīvoja saskaņā ar to, ko bija sludinājuši – tad viņi saņems lielu atlīdzību.

Tagad, paturot prātā šo domu, vēlreiz paskatieties uz šo pantu: “Es viņam došu apslēpto mannu.” Mēs visi zinām, ka šī manna bija eņģeļu barība, to Dievs sūtīja lejup uz zemi Israēlam viņu klejojumu laikā. Tā bija nevainojama barība. Bija apbrīnojami, ka šīs barības kripatiņas uzturēja viņus pie vislabākās veselības. Neviens neslimoja. Tas bija viss, kas viņiem bija vajadzīgs. Kad bija uztaisīts šķirsts, viņi tajā ielika noteiktu daudzumu šīs mannas. Pēc tam šis šķirsts tika novietots aiz priekškara, un tam uzdrīkstējās tuvoties vairs tikai augstais priesteris – viņam tad bija vajadzīgas upura asinis. Šī manna simbolizēja to debesu Maizi, kas nonāca no debesīm un kļuva par Dzīvību visiem tiem, kuri tic uz Viņu. Viņš sacīja: *“Es esmu dzīvības maize. Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdīs no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi.”* Kad Viņš aizgāja, Viņš atstāja mums Savu Vārdu. *“Cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra Vārda, kas iziet no Dieva mutes.”*

Viņa Vārds bija maize. Tā bija šī nevainojamā manna, no kuras pārtiekot, cilvēks nekad nemirs. Taču uzreiz pēc tēvu nāves šķīta, ka neviens nezina šo patiesību, un drīz vien izskatījās, ka šī manna ir kļuvusi cilvēkiem apslēpta. Taču katrā periodā Dievs caur atklāsmi sāka izgaismot to, kas bija apslēpts; līdz pat šim

beidzamajam laikam, kad saskaņā ar Atklāsmes Grāmatu 10:7 atnāks pravietis un atklās visus noslēpumus, un tad nāks Tas Kungs. Lūk, es saku, ka katrā periodā šie vēstneši saņēma apslēpto patiesību, taču viņi to nesaņēma vienīgi savām vajadzībām; tāpat bija, kad mācekļiem palūdza izdalīt šiem ļaužu pūļiem maizi un zivis – Jēzus lauza barību un deva viņiem, bet viņi savukārt deva to cilvēkiem. Dievs savu apslēpto mannu dod uzvarētājam. Citādi nemaz nevar būt. Viņš neatvērs Savu dārgumu krātuvi tiem, kuri nicinoši noraida to, kas jau ir atklāts.

Manis stāstītais par katra perioda vēstnesi, kuri no Dieva saņem daļu no Vasarsvētku dienas oriģinālās patiesības, ir parādīts līdzībā Vecajā Derībā, kur Mozum bija pavēlēts ņemt kādus divus litrus mannas un ielikt to zelta traukā aiz priekškara vissvētākajā vietā. Katras paaudzes augstais priesteris tur varēja ieiet ar upura asinīm. Tad viņš varēja paņemt nelielu daļu šīs oriģinālās mannas (jo tā nebojājās) un to apēst. Lūk, katrā draudzes periodā Tā Kunga vēstnesim tika dota Dieva atklāsmē tam konkrētajam periodam. Kad šis vēstnesis bija patiesības apskaidrots, viņš šo patiesību nesa cilvēkiem. Un tie, kuru ausis Gars bija atvēris, dzirdēja šo patiesību, ticēja tai un dzīvoja saskaņā ar to.

Tad vēl, te ir arī doma par šīs apslēptās mannas ēšanu nākotnē. Es domāju, ka tā būs līdzdalība Jēzus Kristus atklāsmē nākošajos mūžības gadsimtos. Kā citādi mēs varētu iepazīt Viņa paša Būtības neaptveramās bagātības? Viss, ko mēs ilgojamies uzzināt, visi mūsu neatbildētie jautājumi – tas viss būs atklāts. To visu mēs saņemsim no Kristus, Kurš ir mūsu dzīvība. Ak, reizēm mēs domājam, cik labi ir kaut nedaudz uzzināt par Viņu un Viņa Vārdu šeit – tas liek mums gaviļēt! Taču reiz, kad izmainīsies mūsu ķermenis, šis Vārds un Viņš Pats kļūs par ko tādu, ko mēs pat sapņos neesam redzējuši.

Tāpat šeit ir teikts, ka Viņš uzvarētājam dos baltu akmeni un šajā akmenī (nevis uz tā) ir jauns vārds, kuru zina tikai tas, kuram tas pieder. Lūk, šī doma par jaunu vārdu ir labi zināma. Ābrams tika nomainīts uz Ābrahams, Sāraja uz Sāra, Jēkabs uz Israēls. Sīmanis uz Pēteris, Sauls uz Pāvils. Šie vārdi radīja pārmaiņu vai arī tie tika iedoti pārmaiņas dēļ. Tikai pēc tam, kad Kungs bija nomainījis Ābrama un Sārajas vārdus, – tikai tad viņi bija gatavi saņemt gaidāmo dēlu. Jēkaba gadījumā – viņam bija jāuzvar, un tad viņš tika nosaukts par princi [Angļu KJV Bībele 1.Mozus 32:28: “...*jo kā princis tu cīnījies...*” –Tulk.]. Sīmaņa un Saula gadījumos izmaiņas notika, kad viņi bija pieņēmuši To Kungu. Un šodien katram no mums, patiesiem ticīgajiem, ir izmainījies mūsu vārds. Mēs esam kristieši. Tas ir vārds, kas ir kopīgs mums visiem. Taču pienāks diena, kad notiks vēl kāda izmaiņa: mēs pilnīgi noteikti saņemsim jaunu vārdu. Ļoti iespējams, ka šis vārds bija mūsu patiesais un oriģinālais vārds, kas kopš pasaules radīšanas ir ierakstīts Jēra Dzīvības Grāmatā. Viņš zina šo vārdu, bet mēs nezina. Reiz, pēc Viņa labās gribas, arī mēs to uzzināsim.

Balts akmens. Cik brīnišķīgi! Šeit ir vēl viena ilustrācija, kā svētais no Dieva rokām saņem kompensāciju par izciestajiem pārbaudījumiem uz zemes. Vai jūs zināt, ka pēc Konstantīna šai viltus draudzei atvērās durvis uz valsts kasi, un tādējādi viņi varēja uzcelt lieliskas celtnes, kas bija piebāztas ar pievilcīgām skulptūrām? Šīs, no balta marmora izgatavotās skulptūras, patiesībā bija romiešu elku dievi, kas bija pārdēvēti par svētajiem. Šīs baznīcas un to aprīkojums bija ārkārtīgi grezni, kā tas ir redzams vēl šodien. Taču Dieva ar viņiem nebija. Kur tad bija Dievs? Viņš bija kopā ar Saviem svētajiem kādā nelielā mājiņā vai kādā alā, vai kādā mežonīgā kalnainā apvidū, kur viņi slēpās no viltus draudzes locekļiem. Viņiem nebija skaistu celtnu, mantijās tērptu koku, smalku drēbju un citu pasaulīgu valdzinājumu. Taču tagad, šajā īpašajā apsolījumā, kas ir dots patiesajiem visu periodu ticīgajiem, Dievs ir paziņojis, ka Viņš dāvās tiem atlīdzību, kas būs neaprstāmi apbrīnojama un nekad nebeigsies. Lai jau bagātie noraugās no augšas uz nabagiem. Lai viņi dod baznīcai lielas summas, lai viņa, savukārt, varētu pagodināt šos ziedotājus, uzliekot viņiem par godu kādu marmora plāksni vai skulptūru publiskā vietā tā, lai visi aplaudētu. Pienāks diena, kad Dievs, Kurš visu redz un visu zina, vēlreiz uzslavēs šo atraitni par to, ka viņa atdeva visu, kaut arī tās būtu tikai divas artavas; un Viņš Pats to atalgos ar debesu dārgumiem.